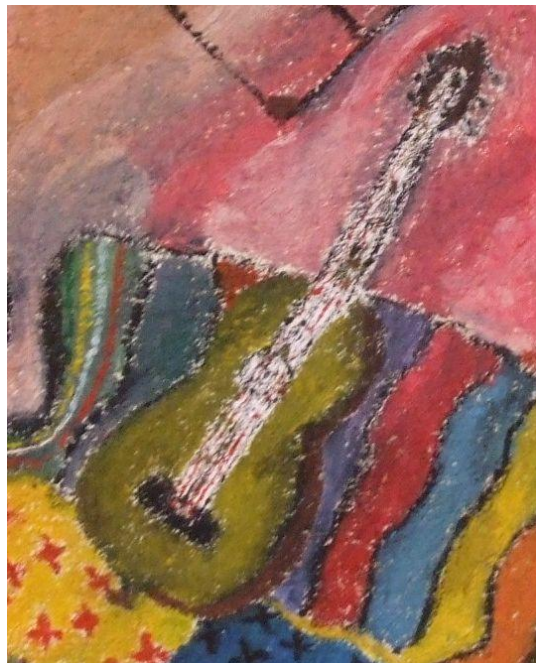

Dorin Streinu

Opere alese

vol. 4

Teologie pentru azi

București
2011

Cuvintele adunate cu furca

(nuvelă; 26 mai 1997)

Facem numai *act de prezență*. În rest, spațiul culorii dizolvă totul, *completează* și *reclamă* tristețea sau bucuria.

Eu, ca și tine, cititorule, trăim și visăm *că trăim*, ne punem cătușe și ne eliberăm de ele.

În puterea noastră stă *măreția* blocului, cât și *înjosirea* broaștei țestoase. Dar uităm de multe ori acest lucru. Ne rechemăm, după ani de uitare și ne șoptim, nouă înșine, *numele*. Și nici nu mai credem că *numele nostru* este *al nostru*.

Ne aflăm *străini* și *speriați* de propriul nostru nume. Și nu e numai atât. Ne e frică până și de *visul nostru*. Îl visăm, dar apoi ne sperim...și alergăm *să scăpăm* de el ca de un câine mort, care e *legat* de trupul nostru.

Ne credem *idioți* și, în mare măsură, și suntem, pentru că lăsăm un asemenea *iepure* să ne scape.

Nu e de mirare că *par înțeleș*.

Nu e de mirare că *mă regăsesc în tine*.

E foarte ușor să fiu *ca tine*, pentru că sunt *ca mine*. Nu te imit dar *te știu*.

Poți să te plângi de *insuccese*, de o soartă *rău croită*, de orice vrei tu. Dar eu îți spun că suntem *din același aluat*. E bine să asculți *de tine*...

Dar de unde știi că *tu ești tu*? O întrebare, cititorule! Una *mică* și cam *deplasată*. Dar te rog *să mă înțelegi*. Te rog să înțelegi că *este adevărată*.

Te plângi că *exiști* și că lumea aceasta nu e cea pe care *o dorești tu*. Tu te plângi că *nu ai bani*, că *ești trist*, că *nu te înțelege* soția sau prietena.

Am înțeleș: *necazurile* sunt *necazuri*. Dar ce faci tu, ca să nu le mai ai? Cum *lupți* tu împotriva lor?

Să zicem că *tu nu existi*, dar eu *te știu*, pentru că *vei trăi* în lumea mea. Te numești...și îți pun eu *un nume*, pe care îl vreau, ca să devii un personaj *credibil* al lumii mele.

Tu vrei *să ai ceva* și eu fac imediat ca tu să obții acel ceva. Tu îmi spui *ce vrei* și eu fac *ceea ce tu vrei*. După ce vei obține ceea ce tu vrei, te vei așeza pe pat și vei aștepta.

Afară va ploua mocnit și tu nu vei avea pe tine nicio haină. Vei fi gol, gol de-a dreptul.

Vei fi gol. Și ploaia va curge. Și tu vei aștepta.

Dacă nu te-ai născut, nu existi. Dar eu te știu, pentru că ți-am dat *să existi* într-o lume valorică, unde eu pun în tine tot felul de crezuri, sentimente, idealuri, instincte. Diferența dintre mine și tine e aceasta: eu trăiesc *mai înainte* de tine...și te știu, te fac *să existi*.

Și tocmai de aceea *știu* culoarea ochilor tăi. Îi ai *negrii*. Îți știu culoarea părului tău. Părul tău e *castaniu*. Îți știu vârsta. Tu ai *27 de ani*.

Între mine și tine sunt *șapte ani* diferență...și o altă diferență majoră: *eu exist*...pe când tu *nu existi*. Tu ești *o idealitate*, căreia eu îi știu totul, toate secretele, toate frământările, toate fobiile.

Când eu mă nășteam tu mureai. Sau eu muream, pe când tu abia nu aveai *să te naști*. Erai dulce, grațioasă, cu terminații calde și afectuoase. Erai *numai tu* și te puteam deosebi dintre toate lucrurile.

Apoi ne-am întâlnit. Te știam dintotdeauna. Mă rugam dintotdeauna de tine *ca să te văd*, ca să te sărut, ca să te îmbrățișez.

Dar tu nu erai decât *lumină*.

Erai o așteptare, care mereu mă făcea *să umblu*, zdrobit de dor, după tine.

Însă, când te-am găsit...tu erai *trup*. Trupul tău crescuse înalt, înverzise, apoi te-am privit cum te uscai, cum te usca timpul. Ai început *să descreești* iar lumina din tine *să înnebunească*.

Spun foarte cinstit acest lucru: lumina din tine începuse *să înnebunească* și va înnebuni cu timpul și mai mult.

Nu te mai vedeam *de atâta trup*. Erai o formă preconcepută, rarefiată și lascivă. Nu mai erai *pură*.

Gândește-te, tu, cititorule, că m-am născut și am rămas în viață numai *ca să văd* această lumină. Și când am găsit-o, eu ce fac? Fug de ea și îmi spun mie însumi că *m-am înșelat*.

Eu văd *prin trup* dar trupul *nu știe* acest lucru. Nu am taine cu trupul. Trupul e o zonă între două lumi: *aceasta și cealaltă*. Când *stăpânești o lume* nu mai poți fi *ușor de înțeles*.

Acum sunt *prea de neprins*.

Alerg cât pot de mult ca să nu fiu *aflat* și să nu pot *vorbi*. Nu am patima vorbitului mult dar ador să fac acest lucru. Întorc cuvintele pe toate părțile. Apoi le urăsc, le urăsc pentru că *le ucid*. Le ucid după cum *le și vindec*.

Un bolnav psihic are sufletul și nervii foarte sensibili. Nu-i plac atrocitățile, vorbele grele și incurabile.

Fiecare traumă *clădește* un mormânt. Și sunt multe morminte, pe care cei bolnavi *le știu și se știu*.

Sunt *ca toți ceilalți* dar nu sunt *ca ei*. Ei vor să fie *sănătoși*, să aibă o familie...dar stresul acesta de zi cu zi nu îi lasă. Se detestă și se urăsc. Se cred *incapabili* de-a fi fericiți și, la rândul lor, de *a face fericiți* pe cineva. Nu se cred *vrednici* de iubirea vreunui om.

Adevărul e *crud* dar e *vindecător*.

Nu par *nebun* dar sunt *un nebun ca și tine*, cititorule! Un *nebun oarecare*.

Tu te temi să admiți asta, pentru că nu vrei să fii *un oarecare*. Dar toți suntem...*oarecare, niște bieți nebuni de duzină*.

Când începi *să scrii* devii *un nebun*. Dar un nebun care *crează* și nu unul care *strică*.

Eu *creez* ceea ce alții *distrug* și *ignoră*, ceea ce alții *închid pe nedrept* sau *violează*.

Cuvintele mele *vindecă*, te vindecă!

Omul nu va deveni *mai înțelept* sau *mai înalt*, nu va fi nici *mai sfânt* și nici *mai abject* decât *vrea să fie* și *decât este*.

Omul va fi *același*, oricând și pretutindeni.

Ceea ce învață el nu este *viața*, nu e cum *să fie viu*, ci cum *să nu fie viu*, cum e *să mori*.

Omul învață *să-și pilească* nervii și *să-și uite* necazurile, să pară *fericit* și să se creadă *nevinovat*, pentru ca să mai poată *respira...*

Respirarea, ea însăși, e o *traumă*.

Nebunia înseamnă *rezistență*.

Tocmai de aceea, când nu mai rezști, când crezi că *nu mai rezști*, îți spui, ne spunem, cititorule: că *înnebunim*.

Dar *nu înnebunim*, ci doar *ne prefacem* că suntem *sănătoși*, că suntem *capabili*, că suntem *stabili...*când noi

suntem *butoaie de pulbere*, când noi suntem niște *pachete de violență*.

Se trece *peste* om și *peste* ceea *ce vrea el* cu prea multă ușurință. Și nimeni nu pierde...în afară de noi.

Ne batem pentru *un pumn de pământ*, în loc *să ne iubim unii pe alții* și *să învățăm să ne împrietenim*. Ne place să fim hoți, parșivi, criminali, adulterini cu tot ce există și cu tot ce suntem.

De aceea, lumina ei *mă subjugă*.

În loc *să mă vindece*, mă face *să mă cutremur* și *să scriu*.

Adevăratul scris *nu ține cont de nimic*. El *se scrie* și doar atât. Adevăratul scris *șochează* dar *vindecă*.

Eu încerc *să mă vindec*, când nu sunt *vindecat* și când nu sunt băgat în seamă, când mă simt ceva murdar și de prost gust. Fac pe infernalul ca să salvez *pacea* și fac război, pentru ca să nu se uite că *avem nevoie și de el*, atunci când trebuie *să spălăm* adevărul cuvintelor.

Sunt slab cu cel mai slab și tare cu cel mai tare. Dar eu nu sunt *nici tare* și *nici slab*.

Un cerc e totul.

Și această formă geometrică *mă închide*.

În spatele unui vers trebuie să stea *fericirea de a scrie*. De aceea *sunt fericit*, chiar și atunci când *detest orice* și par a *fi nepăsător* față de oricine.

Iubesc și mi-e teamă să spun *pe cine, de ce și cât de mult*. Eu nu știu *de ce* și nici dacă *e normal* să fie așa. Dar *iubesc*, fără ca să știu *ce e iubirea* sau dacă *ți-o pot explica*.

Uneori sunt naiv, naiv la culme, *extrem de naiv* cu tine, cititorule! Îți spun chestiuni personale, sperând că tu *le vei ține minte* sau că *le înțelegi* și *te pătrunzi* de ele.

Sau îți spun lucruri pe care *nu le știu* (așa *ți se pare* ție, uneori) sau *mă prefac că nu le știu*, că *nu le știi*, că *nu le știm*.

Scriu despre lucruri pe care *nu le știm* dar *nu le mai suportăm*.

Sunt *foarte simple*, în esență, lucrurile pe care ți le spun eu. Și pentru că sunt *prea simple* sunt *prea greu* de făcut.

Te indispun *cu greul*. Știu asta.

Te indispun *cu bucuria mea*. Și asta știu.

Cu *verva mea de a scrie*.

Câteodată, da, și eu simt *un gust amar* pentru *nesimțitul* sau *farsorul* care are *să mă citească* sau *acel gust dulce*, inconfundabil, pentru *prea sensibilul* și *afectuosul* care *or să mă citească*.

Un mic exemplu, de lucru, aparent, *simplu*.

Să privești o floare e un lucru, pe care, în aparență, cred toți că *îl pot face*. Dar să privești o floare și când floarea e *tânără* și când ea *s-a ofilit*, cu aceeași intensitate, așteptare, încordare nu poate face *oricine*.

De aceea îți spun, că eu sunt *banal*, adică *nu sunt ca tine*.

Ție îți place să fii *un savant închipuit*, să ții discursuri *adormitoare* și *enervante*, să fii *o nulitate exorbitantă*.

Mie îmi plac *jocurile profunde*, *prostiile geniale*, *gândurile de paie*, pe care nu le poți *purta* în inimă datorită *măreției lor*, tot felul de lucruri din astea, *netrecătoare*, nemuritor de bune.

Pe mine mă interesează că o frunză are *gust bun*, că oamenii sunt *calmi* dacă sunt ei înșiși sau că pot să omor un gândac, din necesitate, și apoi *să plâng* pentru el, să mă detest pentru fapta pe care, ca un fără de inimă, am comis-o.

Da: plâng *ca un copil de țată*. Mă vaiet și mă schimonosesc, de parcă sunt un mic ursuleț panda, care își mănâncă dulcile lui banane în copac...pentru că nu și le mănâncă.

(Cred că tu *înțelegi*, cititorule, că ești *băiat mare* sau *fată mare*, că toate debitațiile mele *au un rost*, nu?! Doar nu crezi că toată *mascarada asta nuvelistică* nu are *cifru*, ci e *o aruncare de cuvinte*, *o aiureală*?!!!!)

Pentru că se face noapte, tocmai de aceea aștept *să o visez*. Știu că am s-o visez și știu că are să-mi telefoneze. Și mai știu ceva: că sunt dator să îi stimez, *să îi iubesc* pe *oamenii de cuvânt* și *cu suflet mare*. Pentru că ceea ce este *da* să fie da și ceea ce este *nu* să fie nu.

Fără tipar...

Eu nu cred în porcăriile astea ușoare, că la fotograf, dacă stau fix...eu sunt *numai static* și nu și *dinamic*. Nu e adevărat!

Eu sunt *eu* când sunt lăsat să spun *ceea ce îmi place* și *ceea ce vreau* dar, mai ales, când sunt lăsat să spun *ce spune* și *ce vrea o lume întreagă*.

Lumea are nevoie de *gură* și eu trebuie să fiu *gura* și *inima* și *mâna care scrie ce vrea o lume întreagă*.

Am înțeles ceea ce nu am înțeles.

El, spre exemplu, mi-a spus că spun *lucruri antagonice*.
Da, el!!!...

Dar el *nu are habar* de ceea ce *simt* eu.

Nu are habar că adevărul meu e *adevăr total* și *curat*.

Dacă privești *mai atent* vei vedea fâșii de fustă movă, fusta ei, de fapt rochia, ochelarii ei de soare, care s-au spart și chiuveța, de asemenea: făcută zdrențe.

O vezi *tot mai aproape*...

Mai aproape, până *te surprinde* realitatea și îngheți, și tremuri...

La casa de nebuni *se mănâncă* dintr-o singură farfurie. Apa este *stătută* și *sălbatică*. Medicii sunt niște *stafii speciale*, cu vată în urechi și păr în nas, cu inimă rece ca porțelanul.

Șobolanii sunt în propria lor *casă* la casa de nebuni. Casa de nebuni este, ea însăși, *o metaforă*, pentru că lumea, cu toate ale ei, e *o mare metaforă*. Totul te trimite *spre altundeva*.

Însă șobolanii au mâncat mușamalele de la mese și hârtia igienică de la veceu și și-au lăsat excrementele peste tot, dar pe nimeni nu interesează *aspectele insignifiante*.

Directorul spitalului dă interviu, țațoș nevoie mare și minte, minte *în neștire*, despre *cât de bine* și *de curat* și de cât de *sănătoasă* e *casa de nebuni*...

Însă la casa de nebuni e *altfel*, cu totul altfel, de parcă sănătatea *se poate extrage* din nebulie.

Vezi femei cu părul vâlvoi, care se închină, se închină de mama focului. Poate că *le dor* păcatele (pe toți *ne dor* păcatele) făcute cu copiii lor, cu copiii lor avortați, da, în neștire sau părăsiți.

Au sânii zdrobiți.

Parcă sunt arși și spoiți cu untură de pește sau cu păcură, cu păcură neagră, cleioasă.

Nu mai știi *ce să înțelegi*.

Vorbesc degeaba, aiurea, se bălângăne ca măturate de vânt, se răstesc la cineva, cer cuiva anumite *drepturi*, se schimonosesc, vor să urgenteze o acțiune, apoi se lasă păgubașe, părăsite de gânduri și *se machează*, iarăși *imaginar*,

și, iarăși imaginar, *se iubesc* cu *oameni imaginari*, pentru că totul este *imaginar*.

Pe pereți: mult jeg. În suflete: mult jeg. Mult jeg. Of, *execrabil jeg!*

Un sfoiag verde, un miros fără nicio logică, *o insultare* continuă a oricărui bun simț.

Însă nu ei sunt *de vină*, ci *sănătoșii*. Dacă *nebunul* e un *om afectat la creier*, nu?, ce fel de *nebun* e *nebunul* care e *...conștient*? Și *nebunul conștient*, *conștient de rău* e *cel mai jegos*.

Ce fel de *libertate* să ai într-o lume *bolnavă* și care nu îți acordă niciun *drept*, nicio *libertate*, nicio *șansă*?

Nu poți să spui că ești *liber* aici, pentru că gratiile te gâtuie. Aceste gratii mari, de neam prost, îți intră, îți sar în ochi, te sugrumă, te încovoiaie, *te disperă*.

Unii au *cătușe* la mâini (care *libertate?*), pe când alții *le au în suflet*.

Și scot bale la gură, și se hlizesc demențial, își fac nevoile pe ei, își taie venele, urlă, vor să se sinucidă (sinuciderea e aici un fel de *vacanță la tropice...*), blestemă orice...

Își blestemă viață. Se roagă să moară.

Moartea, nu știu dacă e considerată o *salvare* dar, cel puțin, e un fel de *sărire a gardului* și *o ușchire în oraș*.

Au început să *iubească* chinul, iadul, supliciuul.

Doamna directoare îi vizitează *în fustă scurtă* și *cu părul făcut permanent*. Între noi fie vorba, ea crede că este *excitantă*...Dar cei de acolo vor să *o strângă de gât*. De ce?! E de la sine înțeles: *o iubesc foarte mult*.

Oja și rujul ei ies, în mod amenințător, *în relief*. Ea nu își dă seama că ochii lor sunt *vii*, că sunt niște *animale de pradă*, că vor *mâncare*, că vor *mâncare cu ochii*...Sau poate că *știe*. Femeia, lascivă în gânduri ca *hiperbola*, întotdeauna știe *ce ațâță*...mai mult...O, cât urăsc *eufemismele!*...

Văd peste tot *lingușeală* de cea mai proastă calitate, cititorule, împănată cu o *indiferență crasă*.

Nu mă mai miră faptul că în România sunt *mai mulți oameni nebuni* decât *sănătoși*.

Bărbați cu ochi bulbucăți *se perpelesc la umbră* crezând că sunt *pe plaja mării*. Aud valurile și se fac *că fumează* (dar ei fumează, imaginar, până *se afumă* ca peștii), băgându-și în gură câte un pai sau câte un băț, așa, ca să pară că *au bani de țigări*.

Dar *n-au bani de țigări*, căci la casa de nebuni nu există *bani* și nici termenul *țigări*, ci numai termenul: *medicamente*.

Alții se balansează ca o pendulă și cred că *fac dragoste*, sperând să vină pe la ei mama lor, ca să le dea bomboane sau, de ce nu, câte o înghețată sau câte un fuior, din ăla mare, de vată pe băț.

Așteaptă ca să vină *mama lor* și să îi mângâie pe creștet și să le spună: *Noapte bună, puiul mamei! Dormi cu bine!...*

Dar tu, cititorule, crezi că la casa de nebuni *se doarme bine*? Nu! Ei sunt *incoerenți* doar *în aparență*. Ei sunt, în realitate, foarte *coerenți* în durerea și în disperarea lor...dar *nu îi aude* nimeni...

Cred că de la ei am învățat *să fiu artist* și *să scriu*, să le scriu suferința, dramele, dramele singurătății lor și ale noastre, pentru că și ei sunt *noi, noi toți*. Sunt *dintre noi*.

De la acești oameni am înțeles ce înseamnă *să fii turbat* și ce valoare înseamnă faptul de *a fi liniștit*.

Da, *liniștit*, cititorule, *liniștit ca o tăcere plină de dulceață dumnezeiască!*

Ei m-au învățat cum e *să trăiești murind* și cum e *să mori sperând* în, la, prin viață, în, la, prin bucurie, în, la, prin ajutorul lui Dumnezeu.

Și Dumnezeu, o, cât de mult!, da, El, îi iubește. Le ascultă rugăciunile.

Ce s-ar face oamenii de la casa de nebuni...dacă nici Dumnezeu *nu ar avea timp* pentru ei?

Ce ar face, da, ce ar face, în acele momente de *tensiune maximă*, de teroare, de frică, de singurătate abisală, când *delirul e realitate*, când *realitatea se confundă cu neantul*, cu plictisul, cu moartea?

Da, ei sunt *prea pedepsiți*, ca și oamenii *de la pușcărie*.

Durerea lor e inumană, e insuportabilă, e colosală.

E o durere *fără sens*...sau care își pierde *toate* sensurile, pentru că nu se termină, nu se mai termină...

Pentru că fiecare zi *se termină* numai ca să *înceapă* o altă zi. Pentru că fiecare seară e *prea lipsită* de bucurii. Pentru că în fiecare oră 2-3 noaptea a fiecărei zile sau nopți...se aude câte un *urllet*, câte un urllet *din toată ființa*...și asta înseamnă că cineva vrea să *dea cu capul de perete* până...moare.

Își rod unghiile și se cred *fericiți*.

Poate, ție, cititorule, ți se pare o *aberație* să îți rozi unghiile.

Însă rosul unghiilor, datul din picioare, vorbitul de unul singur, masturbarea, încercarea de a-și tăia venele, neluarea pastilelor sau aruncarea mâncării pe jos...sunt *actele lor de libertate*, de bucurie, de...*încredere* în ei înșiși.

Dacă nu le *înțelegi*...ești *inuman* ca și zidurile care îi înconjoară...și din cauza cărora *le vine să urle*.

Privindu-i, nici eu nu mai înțeleg *eleganța*, rostul frunzelor, dacă frunzele nu sunt oare *cuvinte* sau nici nu mai înțeleg cuvintele, gentilețea...pentru că *te abrutizezi*.

Devii *altceva*...

Devii, cu siguranță, *un neadaptat*, un om scos, eliminat din statutul de *om prost*, care nu înțelege *profund* durerea, viața, emoțiile, ce importantă, o, ce importantă au *clipele*, da, clipele vieții noastre.

Plouă în continuare. Nu am mâncat până la această clipă. Minteă îmi este de o *luciditate care mă înfioară*.

Mă joc de-a arta? Scriu? Sufăr? Respir? Trăiesc?

Oare ce trăiesc?!

Cum pot *să conving*...numai *prin cuvinte*...despre ceea ce nu are de-a face cu *niciun cuvânt* și *cu toate deopotrivă*?

Ceva e sigur: *arta e zdrobitoare*.

Te zdrobești, te fărâmi pe tine pentru a *hrăni* o întreagă lume.

Însă în toate astea eu sunt *de-o onestitate tulburătoare*.

Onestitatea mea este aceea că *nu ascund răul*, nu îl *minimalizez*, nu mi-e *silă* de el...deși *nu-l accept*. Știu că există. Știu *cum arată* răul în oameni. Dar știu și cum arată *binele*. Ce fac din om *alegerile lui*.

Tu, cititorule, vei afla multe lucruri *false* despre mine, multe *sentimente date cu barda*, dacă nu știi să *decantezi* ceea ce citești...

Vei auzi multe lucruri *false* despre mine, care vor încerca să te facă să *crezi*, că tot ce auzi, ce simți, ce citești la mine...nu sunt *reale*, nu sunt *profunde*, nu sunt *explicabile*.

Toate minciunile spuse despre mine...vor intra însă *în conflict* cu entuziasmul pe care *îl trăiești* când mă descoperi, cuvânt de cuvânt, carte de carte, zi de zi.

La un moment dat vei înțelege, o, sunt sigur, cititorule, vei înțelege, că *te-au manipulat* ca să crezi despre mine și să crezi și despre tine, că *nu știi* ceea ce citești, că tot ceea ce simți tu este *fals*.

Dar ceea ce simți tu *nu este fals*.

Tu *mă înțelegi*.

Tu *mă știi*, și simți, că și eu te știu și te văd în zeci de nuanțe, că te cunosc, și pentru acest lucru ești *avid* ca să mă *recitești* și *să mă descoperi* și mai mult.

Cred că eu *m-am îndrăgostit de tine*, de faptul de *a fi cu tine*...și tu te îndrăgostești *de mine*, de faptul de *a fi cu mine*.

Așa se explică *de ce vreau să scriu* acum, deși sunt mort de foame și e trecut de ora 15...iar tu, la fel, simți că cuvintele mele *te vizează*, că *te cunosc*, că *eu te cunosc*, că *ne cunoaștem de când lumea*...

Eu scriu *pentru tine* fără ca tu *să-mi dai de mâncare*.

Eu scriu.

Eu scriu *pentru tine*.

Da, da, da...

Eu scriu.

Eu scriu pentru tine, *numai pentru tine*. Îți dau din geniul meu *speranță*, te fac *să lăcrimezi*, să crezi *în adevăr*, în dreptate, să te înduioșezi, *să fii tu însuți*.

Ajunge suspinul! Nu suntem la teatru.

Nu îți pune costum! Nu fii *oficial* cu mine.

Fii *tu însuți!*

Eu scriu *pentru tine*.

Fii *tu însuți!*

Eu scriu *pentru tine*, cititorule!

Te rog, *fii tu însuți* și înțelege-mă că îți sunt *prieten*, singurul tău *prieten real*, de conștiință.

De ce *roșești?!...*

Ești împreună cu mine...

Nu trebuie să roșești!

Dacă alții te-au dezamăgit, eu *nu te dezamăgesc*.

Dacă alții *te urăsc* sau *mă urăsc*, te rog, măcar tu, doar tu, *înțelege-mă!*

Îmi ești de ajuns *doar tu*. Măcar *unul*.

Măcar *un singur cititor autentic*.

Am nevoie măcar *de unul*, ca să înțeleagă aceste *zeci de pagini de strigăt*, disperat, de iubire, de sinceritate, de bun simț...

Sunt gata să scriu pentru tine, doar pentru tine, toată viața. Nu știu ce...dar *aș vrea să scriu*, numai pentru tine, toată viața...

Nu vreau să călătoresc.

Nu vreau să fiu bogat.

Nu îmi place *celebritatea*...

Sunt o pierdere de timp toate...

Eu vreau ca tu, cel care *mă citești*, care mă auzi, care mă înțelegi, *să fii cu mine mereu* și să te aud și să te văd și să te înțeleg, chiar și când nu avem *nimic* de spus, chiar și când ne vine *să vorbim tot timpul*, chiar și când...și când...și până când...

Vreau să scriu pentru tine și să nu te mint deloc, în niciun cuvânt...

Dacă minți, nu scapi de obligație.

Minciuna nu se uită niciodată.

Dacă minți și furi, dacă minți și înșeli vei fi prins *cu veverița* în traistă.

Viața însă nu e roză. În cărți situația poate fi și roză, eroul poate *ucide* sau poate *să stea ca prostul*, ca mitocanul toată ziua...și lumea să fie *fericită*, chiar *galopant de fericită*.

Poate să mintă arta? Da, minte! Și minte cu toată gura. Numai că acest fel de minciună este *educativ*.

Nu spunem noi că viața e o *curvă*, că nu știu care e o *lepră*, că celălalt e un *c...cu ochi*, un *nimic* ajuns regele dintr-o lume a chiorilor? Da, noi zicem! Dar în artă, acest zis, cititorule, se transformă în ceva *cu consecințe imprevizibil de bune*...

Asta, bineînțeles, pentru cine *mai are timp* să citească...

Pentru cel care *nu citește*...lumea nu are *nuanțe*.

Lumea e *calpă*. Dar pentru cel care *citește*...lumea e un *farmec profund*, din ce în ce *mai profund* și *de care nu te mai saturezi*.

Îți faci probleme *de unul singur*. Te gândești la lucruri care ar fi putut *să existe* dar nu ești sigur că ele *ar putea să existe*.

Ea nici nu exista înainte de tine. Te despart 7 ani, 7 ani de lumină. Iar acești ani *nu pot fi trecuți* cu vederea.

Eu *iert*...dar altul *nu mă va ierta*.

Altul *mă va ucide*. Îmi va zdrobi pieptul și îmi va tăia limba, va face tot posibilul ca să fiu *singur și nefericit*.

Ei *au bani* iar eu *am geniu*.

Ei *au totul*, în aparență, iar eu *nu am nimic*...când *am totul*.

Eu sunt *al eternității*, pe când ei sunt *ai timpului* iar *eternitatea va înghiți timpul*.

Trăiesc din vise, cititorule! Sper să am o familie, o casă a mea, o liniște a mea. Vreau să-mi văd *copiii mei*, copiii sângelui meu care mă cheamă, care mă sărută. Vreau să gust bucuriile și viața, vârsta vieții și a morții, pentru că *moartea e plină de viață* și invers.

Toate aceste lucruri *le sper* sau *le visez*, însă știu că nu le pot avea. Îmi fac planuri...dar ele nu se vor împlini, poate, niciodată...pentru că viața nu e *în mâna noastră*.

În mâna noastră e doar...*speranța*.

Ție ți-e frică să spui: *niciodată*. Fugi de acest cuvânt ca de un câine, care vrea să îți rupă pantalonii. Eu nu pot să fug *de cuvinte* și nici *de câini* și nici *de timp* și nici de ceea ce *nu îmi place*.

Nu pot să fug nici *de mine*.

Mă las mușcat, oprimat, ucis și înșelat, mințit și exilat. Eu îi am *pe toți* și *pe nimeni*.

Eu sunt *o continuă dramă...fără auditoriu.*

Ieși afară din casă și privești cerul. Îl privești îndelung. Iar...îl privești. Știu că nu ți se pare *urât* niciodată, pentru că mereu îl găsești *plin...de noutate*, de candoare, de răceală, de indulgență.

Nici mie nu mi se pare *urât* niciodată.

Nu te uita că nu ai bani, că nu ai haine frumoase și bine călcate pe tine. Ești om!

Uită-te, mai degrabă, la faptul că toți *te mint din priviri.* Toți *te leagă* de un tampon de tren.

Dacă *ai enervat* pe cineva...civilizația, umanitatea, credința devin...*amintiri.* Uită tot ceea ce e *mai important*, tot ceea ce e *sfânt* și *se răzbună pe tine.*

E *sânge* pentru *sânge.*

Sângele *clocotește* în ei de dușmănie, de invidie, de ură.

Tremură de proști, de nesățioși, de avizi, de curvari...de *insignifianți.*

Scârba și rușinea *te inundă* când îi vezi.

Însă, crede-mă, sunt în stare *să mor*, ca să te simți *fericit!* Însă niciodată nu vei fi *fericit* dacă eu *mor.*

Pot să mor, să mor fără regrete, numai ca tu să fii bun, cinstit, fericit, un om credincios.

Însă crezi că *moartea mea* te va face...*un om bun?*

Crezi că poți să fii *om...*pe cadavrele altora?

Eu pot să mor.

Nu îmi pasă, cititorule, nu îmi pasă prea mult de mine! Pentru că știu *ce valoare are moartea mea.*

Moartea mea valorează *infin* mai puțin decât viața mea. Viața mea *rămâne.*

Eu sunt un mic defect, un coș de gunoi pentru mulți, în care mulți *își aruncă* și *își prezintă* resturile menajere...dar și cel care *rămâne* orice ar face cineva.

Și, pentru tine, pot *să trăiesc* sau *să mor*, numai să te știu *fericită*, iubito! Numai pentru tine, iubito...ca să știu că nu ți-am greșit ție nicidecum.

Nimeni nu mă poate ierta de durerea pe care ți-o pot provoca. Numai Dumnezeu poate să o facă.

Însă e greu *să mă mai înțeleg*, dacă voi avea curajul să te uit...sau, mai degrabă, impertinența aceasta majoră.

Sunt fericit să te văd. Știu că fericirea e *liniște.*

Dragostea noastră cea *atât de unică...*nu se poate uita nici când *aș uita.*

Nu se poate uita. Nu se uită nimic. Tu știi acest lucru și eu o știu și o să o știu întotdeauna.

Speră, cititorule!

Speră să îmi mor viața corect, ca la carte!

Să nu am nimic și să mor de tânăr.

Să nu mai fac nimănui vreun rău și să nu mai filosofez în vânt, cu vântul în față.

Poate că scriu și aiurez.

Poate că viața mea sau a ta sau a noastră e o artă scrisă în fugă.

Cu mine să nu mășori asfaltul ci oglinzile! Să-mi dai să mănânc lucruri de oțel și să trag după mine locomotivele unui tren fără sfârșit! Să stau închis...și deschis tăcerii.

Să nu mai văd lumina soarelui...și să văd slava lui Dumnezeu, mai presus de toate stelele lumii.

Bucuria aceea nu va trece...da, nu va trece...

Restul sunt trandafiri ofiliți, amintiri, scrisori, patimi, uitări...

Știu doar că în fața acelei Biserici m-am oprit și m-am rugat ca să mă ierți...

Cititorule, e greu să sature fântâna cu arabescuri și să pui grâul să încolțească! Pepenele va fi roșu și prea copt...și grăsimea lui va umple toată masa...

Muștele se vor scărda în dulceața lui și se vor atinge și de pâine, de pâinea pe care tu tocmai ai scos-o din cuptor și ai tăiat-o și ne-ai dat-o ca să o mâncăm hulpav...

Să nu mă iubești, te rog, cititorule!

Dacă m-ai întâlnit și m-ai citit și m-ai înțeles și te-am înțeles...adică m-ai iubit, ai făcut cea mai mare greșală a vieții tale!

Voi fi un bătăran cu tine, pentru că te voi iubi enorm, fără ocolișuri. Voi fi ca un ulcior, care dă pe afară de atâta apă...într-o zi cu arșită, cu multă arșită...

Te voi iubi și mă vei iubi.

Mă vei înțelege pas cu pas.

Vei afla cum am trăit, cum am scris, cât de mult am suferit pentru tine, cât de mult am rezistat pentru noi...amândoi, cititorule!

Noi, amândoi, suntem împreună!

Ne știm, ne înțelegem, ne intuim reciproc...

Via va înflori din nou. Vor îmboboci iarși salcâmi aceia îmbătători. Casa va fi calmă, ca și înainte: un loc de

reculegere. Mă vei regăsi tot la fel *de profund*, *de solemn* și *de viu*...în inima ta.

Acest manuscris va fi *lacrimile* iubitei mele, da, în acea zi, când *se va șterge la ochi* cu el. Și veți înțelege cu toții că *nimic nu are sfârșit*. Nici chiar *depărtarea*...sau *apropierea*...

Gânduri cu aripi
(*cugetări,*
maxime
și
a fi *scriitor de geniu*)

(aforisme, vol. 1, 1997)¹

Cercul este *o mirare* continuă.

*

Alb cristalin –
apă *cu aripi* cuminți.

*

Inimă *de albastru* –
cerc cu patru
puncte cardinale.

*

Privire *galbenă*, care *se ridiculizează* în roșu, într-un
albastru care *se prelungeste* în continuu...

*

¹ Nu mai știu când am început volumul, în ce zi, dar pe pagina de *final* a manuscrisului (are 51 foi) scrie: 7. 07. 1997. Atunci a fost *terminat* de scris.

Și când spun *terminat de scris*, asta înseamnă și *terminat de scris* și *terminat de transcris și corectat*...adică stabilit într-o *formă finală*, fiind gata pentru o *viitoare publicare*.

Mâna mea cu trei ochi privea *atent* fesele literelor.

*

Linia mea: cea care *mă iubește*.

*

Adevărul *se naște* din pământ, din acel pământ *al nașterii*.

*

Iubirea e *cuvântul* frumoasei cunoașteri.

*

Muzica este un sentiment care se aude *zdrobitor de dulce*. Tocmai de aceea *mă omoară cu zile...* anumite note, anumite sonorități...*atât de sublime*.

*

Cum piatra se încălzește la soare așa mă încălzesc și eu la ideea, că mâine voi face *mai mult* decât azi. Continuul *azi...*mă *exaltă*.

*

Ropotul apei *mânat* de un sunet: acesta este *omul!*

*

Nu cred că poți să scrii *numai banalități* și să *fii geniu...**într-o singură frază*. Această frază a fost inventată de către *oameni penibili*.

*

Starea de trezie este cea *de tensiune* a concentrării.

*

Cine se înfioară până la sublim de oamenii geniali este la rândul lui *un geniu* sau *un om cu intenții ale inimii geniale*. Însă genialitatea nu te scapă de *chinul* conștiinței, ci dimpotrivă...

*

Pasul tău, iubito:
un zigzag al privirii.

*

Atât *de simplu...* că parcă *nu era...* și nici *nu fusese* vreodată...

*

Cercul *închide în el* o mulțime de puncte *contrare*.

*

Cercul este *o gură* care întotdeauna *se caută*.

*

Cercul este *un timp* care vrea să *fie dreptate*.

*

Obiceiul popular este acel *dat* al românilor, care îl *eternizează* pe aceste meleaguri binecuvântate de Dumnezeu. Poți vedea în el *o imensă bogăție afectivă* și, mai ales, *un inimaginabil sentiment de expresie ultimativă*.

Voioșia și amabilitatea românească, care, după un termen specific românesc, ultima se mai numește și *omenie*, sunt *caracteristicile esențiale* ale poporului român, pe lângă acelea de *eroism*, de *popor creștin*, de popor cu adâncă *conștiință creștin-ortodoxă* și *simplitate mioritică*.

*

Mă doare *bucuria de-a trăi* și sufăr *de iubirea de-a fi viu*.

*

Mă *înăbușă* gândul că *sunt liber*.

*

Mă *îmbolnăvesc* de cea mai mică *schitare de surâs* a iubirii.

*

Ce durere, că *nu mor tânăr!*

*

Plânge-mi anul în care *nu mă născusem* să fiu!

*

Ce *imensitate de timp* să nu știu că există *visare!*

*

Dezleagă-mi somnul care *mă evită!*

*

Cuvânt din mine
ce seamănă
a rostire: miracolul.

*

Neordinea *se potrivește* cu ea însăși.

*

Pasiunea bărbatului, ceea ce este straniu, izbucnește tocmai când femeia *se erijează* în ființa cea mai *nepăsătoare* și mai *dezgustată* de tot ce e în jurul ei, inclusiv *de bărbați*.

*

Omul nu merită decât să fie *fericit*.

*

Marmură
pătată de sânge –
inima mea *simplă*.

*

Albastrul de roșu –
negrul de ieri.

*

Când privesc singurătatea *o aud* cum mă strigă pe nume.

*

Mă numesc *cu numele tău*, pentru că *mi-am schimbat* numele. Port numele tuturor aceluia care vor să mă facă *unul de-al lor*. Mă numesc *în numele tuturor*.

*

Clipa creării unei poezii e *unică*, la fel cum crearea universului este unică. Starea aceea *de har* nu se mai poate *întoarce* niciodată. De fiecare dată când *o citești*, când *o recitești*, o găsești *alta* și, mai ales, o găsești după cât ești *de pregătit* pentru înțelegerea ei.

*

Vântul *se joacă* cu zgomotul pașilor. Privirea ochilor ei *îmi îngheață* surâsul. Ce păcat, că nu-ți pot dărui *definitiv* un trandafir!

*

Exprimare în culoare a culorilor

1. galbenul: *îmbolnăvita* imagine din mine a pâinii într-un soare *bolnav* și *șters*.

2. roșul: umplerea cu imaginea de sânge în care pot *iubi*, *visa* și, mai ales, *muri*.

3. albastrul: contemplarea în *dimensiunea inexprimabilului* a cuvântului care poartă în sine *nemărginirea*.

4. verdele: reprezentarea *compasiunii* mele pentru vegetal și pentru *respirarea vie* a naturii.

5. violetul: apusul *matur* al unei impenetrabile viziuni de întuneric roșiatic.

6. oranjul: *zemoasă* amintire de prezență a geloziei pe o portocală.

7. negrul: umplerea cu *părți* de noapte, întinse pe partea pământului, unde soarele *nu apune*.

8. albul: teribilă *orbire* a unei inexprimabile reprezentări *înaripate* a pescărușului.

9. maroul: *centenarul* plătit pentru o toamnă unui strop de frunze, *pătat* cu trecerea timpului.

*

Culorile mi se scurg în una, în singura culoare care *îmi albește* vederea.

*

Sângele meu trebuie *iertat* pentru că *iubește*.

*

Nu am norocul *să țip* pentru că *am liniște*.

*

După ce *a trecut* totul, pune *un punct dureros* și...*ia-o de la capăt!*

*

Vinul *curgând* prin cristal mă făcea *să mă simt pur*.

*

Pe fructul copt să nu-l mănânci *cu inima!* Te vei *îndrăgosti* de el și nu-l vei mai mânca...

*

Nu am nevoie decât *de liniște*. Pământul mă va ține mereu *treaz*.

*

Părul tău, ca *o cădere* de ploaie nocturnă...Ce *aromă* de pământ *umed!*

*

Dintr-o boabă de apă, astăzi, parcă *mi-a zâmbit* un Înger.

*

Sunt *trist* de-atâta *iubire netrăită*.

*

Mă *doare* secunda
din umărul drept...
și-acum *te aștept*,
și *repet*,
și *repet*...

*

Cărămida *plângea* cu un ochi scos. Cineva, din neatenție, i-l scosese.

*

Înserarea *cade* pe umărul ei ca un descântec.

*

Scriu după cum *mă inspiră* clipa. Rareori *îmi formulez* poemele *anterior* creației. Sunt un poet al *momentului unic*. Din această cauză *nu pot fi unitar*.

*

Se apropie de pământ cel care știe să-l simtă.

*

Țăranul e cea mai frumoasă metaforă a eternității.

*

Sunt bolnav de o dragoste universală, de un paradis pierdut și de o lumină văzută dincolo de întuneric.

Iluzia mea – zâmbetul tău cameleonic de femeie.

*

*De plânsul unui copil îmi plânge inima în flăcări...
Chiar nu înțelegeți, că cel mai mare genocid...e să omorâți
încrederea din copiii voștri?!...*

*

*Toate formele îmi displac. Îmi place forma formei. Ca să
sculpezi ai nevoie doar de tenacitatea de a nu te lăsa doborât
de materialul brut. Trebuie să faci lemnul și piatra să ți se
supună. Trebuie să faci din ele...idei.*

*

*Un zid este întotdeauna ceva care te îndeamnă să nu te
oprești.*

*

Am urcat panta și mi se părea că *am ajuns* în cer. Dacă nu cumva și ajunseseam...

*

Valul îmi lovide pulpa și *se lovide* de mine răceala.

*

Capătul unei coloane a infinitului e o *mărită experiență* a zborului. Urăsc lucrurile care *nu zboară*...cât și pe cei care nu ne lasă *să zburăm*.

*

Oul lui Brâncuși² e o perfecțiune care *naște linii continue*.

*

La *masa tăcerii*³ un Înger mă învață *să gândesc în cuvinte*.

*

*Cocoșul*⁴ e o *deschidere* a visului spre eternitate.

*

Mama e acea ființă care *înlocuie* universul.

*

Când nu voi mai fi *voi rămâne*.

*

² A se vedea: Mariana Senila-Vasilii, *Tăcerea, somnul și misterul în sculptura brâncușiană*, cf.

[http://www.centrul-cultural-](http://www.centrul-cultural-pitesti.ro/index.php?option=com_content&task=view&id=513&Itemid=112)

[pitesti.ro/index.php?option=com_content&task=view&id=513&Itemid=112](http://www.centrul-cultural-pitesti.ro/index.php?option=com_content&task=view&id=513&Itemid=112).

³ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Masa_t%C4%83cerii.

⁴ Dan Romașcanu, *Muzee în Elveția*, cf. <http://updateslive.blogspot.com/2007/06/dan-romascanu-muzee-in-elvetia.html>. Aici se referă și la *Cocoșul* lui Brâncuși. Despre autorul citat a se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dan_Roma%C8%99canu.

Am un loc *în eternitate* care *îmi este sigur*.

*

Zilele spiritului sunt *atemporale*. De aceea le poți trăi *în fiecare zi*.

*

Mă mișc între *spațiu și timp* și totuși...nimic nu mă oprește să simt că sunt *dincolo* de ele.

*

Gândesc *cu umărul* piatra pe care o ridic.

*

Mă doare de *un cal măiastru*, de *o pasăre măiastră* și de *un luceafăr singuratic*. Cred că e bine *să te doară* lucruri *esențiale*.

*

Sunt litera care *dă viață*.

*

Spun ploaia care *curge* în litere. Și nu e viața noastră *o ploaie de vară*, prea fugară, ca să și-o mai amintească cineva peste o jumătate de an?

*

Trebuie să existe drama, golul, preaplinul, izbucnirea, fervoarea, îndrăzneala, izbutirea pentru ca să se producă *o operă clară*.

*

Tind ca un nebun spre *ultima nebunie posibilă* pe care o poate dori un om: *mântuirea*.

*

Mă chinui de dragul de *a spune adevărul plin de lacrimi*. Și, o, adevărul nostru, al tuturor, e *plin* de multe lacrimi!

*

Iubesc cu patima celui care știe *să moară* peste o clipă. Și pe mine mă înfioară, de multe ori, *sinceritatea* revărsărilor mele de dragoste.

*

Știu cel mai bine *să zbor*, nu să merg *pe pământ*, deși nu am zburat niciodată. Am *trăit* zborul, însă cu sentimentul cel mai sublim al *păsării*. Eu cred că *pasărea* e *zbor*, e *un zbor continuu*.

*

Pasărea e singura metaforă posibilă a *înălțimii*. Ea e *însăși prezența* ei.

*

Discut cu sincera înțelegere *de a vorbi* cu mine însumi.

*

Nisipul minții mele este un nisip care tinde spre o *mărunțire* tot mai mare.

*

Doar câteodată e *trist* că trăiești de unul singur.

*

Casa mea are *ochi*. Cred că din această cauză are și omul aceleași *obiecte de aproximație*. Vederea este mereu o *aproximație*.

*

Vrea să se conteste pe sine cel care știe că *nu este altfel*.

*

Geniul este lupta cu tine însuți, o luptă teribilă de a întrece toate barierele interioare, de a confisca, în fapt, imposibilul. Numai că mintea și trupul uman nu pot să suporte, mereu, imposibilul.

Unii merg înainte...și îi omoară propria lor putere de a fi, pe când alții se retrag, fac pași înapoi...dar știu cum arată omul ca o explozie în continuă erupție.

*

Mă mir *de neputința* de-a fi singur.

*

Înnebunesc pe zi ce trece de și mai multă dragoste. Nu credeam că dragostea e atât de înăbușitoare, atât de insuportabilă, atât de sinucigașă.

*

*Lumina sângerând
pe un soare cu ochi
de femeie – dragostea.*

*

*Ou alb, subliniat
cu săruturi de îndrăgostit –
prima dragoste.*

*

*Zăpadă pătată
de litere cu sânge –
primul amor.*

*

Mă *vărs* în vocabule cu patima verbului. Sânger...

*

Cânt de
o primăvară
cu nervi: singurătatea.

*

Fiecare *ochi* este o *lacrimă nescrisă*.

*

Mă mint cu o țară a *nădejdi deznădăjduite*.

*

Florile *spălate* cu lacrimi sunt *cele mai pure lacrimi*.

*

Mă izgonesc cu foile de la carte în spațiul dintre *frunză*
și *metaforă* și...simt că *mă respir* pe mine însumi.

*

Sunt sincer *ca verbul* care *simte*. Tocmai de aceea am
cei mai puțini *prieteni* posibili. N-am găsit prieteni prea mulți
pe care *să nu îi enerveze* măreția.

*

Ce fac, de fapt, în fiecare carte, în fiecare rând, în
fiecare zi? Mă lupt cu un cuvânt care *nu s-a scris*...și care se
lasă *prea greu* scris.

*

Foaia lăsată *în alb* reprezintă *adevărul adevărat*. Ea este *aspectul pur* al nespusului. Dar ea nu spune nimic despre *graba de a spune*. Și omul e o *grabă de a se spune*.

Planeta care *mă omoară* e propriul meu *timp* al trupului:
ideea de *a fi*.

*

Eminescu⁵ – luceafărul perfecțiunii *murinde* și *înviinde*.

*

Nu scriu pentru că *scriu*, ci scriu pentru că *sunt viu*.

*

Căzând *în sus*
cu o palmă,
mă privesc *murind*
cu o lacrimă.

*

Sunt *sus*, singur, surâs, sincer, straniu...

⁵ Opera sa, în 16 volume, la nivel online:
http://eminescu.petar.ro/opera_completa/index.html.

*

Brâncuși⁶ –
descoperitorul *nemuririi*
în pământul românesc.

*

Blaga⁷ –
cel care *a încetățenit*
veșnicia la sat.

*

Nu sunt *apt* decât *de mine însumi*.

*

Matematica este o știință *cu aripile goale*.

*

Zbor într-o plutire *ușoară* prin lucruri.

*

Căderile sunt *lacrimi* din sinele ființei.

*

De ce curg *ca zăpada* în pământ? Și de ce mi se face *de ducă*... tocmai când mă simt *cel mai bine*?

*

Pământul este *misterul* naturii. Misterul omului este *el însuși*.

*

⁶ A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Br%C3%A2ncu%C8%99i.

⁷ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lucian_Blaga.

Înfrățirea –
două mâini *împreunate*
până *la nedespărțire*.

*

Vântul cu mine –
cuvântul.

*

Mă înnegurez de moarte.

*

Câtă *rătăcire* duce pământul *în oameni!*

*

Cerurile sunt *atât de albastre* uneori...*încât uit*.

*

Fiecare *punct* este o *apocalipsă*, adică o *nouă descoperire*.

*

Când pun o virgulă am trecut parcă *în veșnicie* prin moarte. Punctul este însă întotdeauna *irevocabil*. După tine...nimeni nu mai poate pune punct *în locul tău*.

*

Crucea este semnul prin care *mă deschid*.

*

Când nu înțelegi un cuvânt *apelează* la veșnicie!

*

Mereu mi s-a întâmplat asta: când am timpul pe care *îl vreau*, atunci simt că nu mai este *timpul meu*. De aceea fac totul *în dauna* timpului, *în dauna* mea, *în dauna* oboselii mele...Asta o să mă coste...

*

Fiecare *privire* este o *prefigurare* a nemuririi.

*

Mă nemuresc cu fiecare zâmbet. Zâmbetele cele mai vii sunt în inima celor care *te-au văzut* cu adevărat...și care te-au iubit *mai presus de orice evidență*.

*

Văd numai *în foc*. De aceea *văd simțit*.

*

Brâncuși⁸ – țăranul care *simțea* desăvârșirea pipăind.

*

Enescu⁹ – omul care trăia *în însăși* sunetul muzicii.

*

Bacovia¹⁰ – bolnav de *prea multă* durere.

*

Eminescu¹¹ – o singurătate *neînțeleasă*, dacă *nu o iubești la culme*.

*

Nichita¹² – o voluptate *cuvântată* numai de către îndrăgostiți.

⁸ Constantin Brâncuși:

http://en.wikipedia.org/wiki/Constantin_Br%C3%A2ncu%C8%99i.

⁹ George Enescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Enescu.

¹⁰ George Bacovia: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Bacovia.

¹¹ Mihai Eminescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mihai_Eminescu.

¹² Nichita Stănescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nichita_St%C4%83nescu.

*

Arghezi¹³ – omul care își pipăia sângele pentru ca să-L atingă pe Dumnezeu.

*

Sunt *al meu* pe cât nu sunt *al tuturor*.

*

Mă vărs *peste mine* și mă înalț *izbindu-mă* de înțelegere.

*

Femeia e cercul în care *mă scald* al îndurerării.

*

Cel mai catastrofal lucru care mi se poate întâmpla e acela de a nu mă mai simți *un vierme nemernic* din cernoziom.

*

Când calc *peste frunze*, calc *peste morții mei*. Acest pas *mă îndurerează* întotdeauna.

*

Mă *înveșmânt* cu o țară a *însingurării*.

*

Cine îmi va da la o parte...*piatra* de pe inimă?

*

Lacrimile pe care le văd sunt *reci* ca pereții cavourilor.

*

Tremur de frica infinitului.

*

¹³ Tudor Arghezi: http://ro.wikipedia.org/wiki/Tudor_Arghezi.

Mă doare absolutul din număr.

*

Florile sunt cele mai profunde *metafore ale ofilirii*, ale trecerii, ale morții. Și tocmai de aceea sunt cele mai încântătoare *încântări* de o clipă.

*

Orice lucru își are *demnitatea* lui. De aceea demnitatea este *litera* oricărui lucru.

*

Plâng din prea multă *nespunere*.

*

Adesea mă văd *cântând*, pentru ca să nu înnebunesc *de atâta dragoste*.

*

Portretul meu e gol. În el *se așează* totul. Totul e golul cel mai simplu. Nu cred că imaginea *te cuprinde*...dar, cu siguranță, *te indică*.

*

Îmi plătesc viața din ea *însăși*.

*

Prea multul înseamnă *necuprindere*. Arta lucrează *cu necuprinderea*, cu multa *necuprindere*. Tocmai de aceea suntem *atât de avizi de inefabil*.

*

Nespusul este *deosebit de multul*.

*

Hafiz¹⁴ este cel care *fierbea* sângele în el însuși.

*

Schopenhauer¹⁵ – cel care știa să *simtă* voința.

*

Nietzsche¹⁶ – sânge *de răzvrătit religios*.

*

Heidegger¹⁷ – omul care *nu se cuprindea* în cuvinte.

*

Se *lungeste* ochiul ca să vadă iar linia devine *dublă* atunci când *simt*.

*

Simt moartea ca pe o femeie cu trupul gol și rece, care mă *strânge* în brațe.

*

Îngerul morții e plin de o *liniște blândă*.

*

Îi răpesc timpului *hainele*...dar nu și *trupul*.

*

Aștept un timp *neașteptat*.

*

¹⁴ A se vedea: <http://www.hafizonlove.com/divan/index.htm>.

¹⁵ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Arthur_Schopenhauer.

¹⁶ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Nietzsche.

¹⁷ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Martin_Heidegger.

Revăd ce nu pot să văd.

*

Vreau să spun când spun.

*

Când nu mai *iubești* viața, atunci iubești *curiozitatea* vieții. Însă curiozitatea vieții e o *mare neșansă* cel mai adesea.

*

Mă simt, adesea, pus la zid, *în fața* cuvintelor.

*

Dacă afli *ultimul sens* al vieții nu te mai poți *conforma* cu viața practică. E o știință pe care o *înțelegi de la sine...*

*

Omul e un copil *continuu îndrăgostit* de tot ceea ce vede.

*

A filosofa înseamnă a gândi cu rațiune despre sânge.

*

Dacă știi *unde să cauți* vei găsi, întotdeauna, câte ceva *de unul singur.*

*

Sângele meu purtând
un nume care *se cântă* –
vioara.

*

Dansez *un cântec*
pe care nemuritorii
îl numesc *durere*.

*

O mână *întinsă* este o *ramură subțire de măslin*.

*

Zbor într-un
apus
sprijinit de ape.

*

Nu există o filosofie a *cunoașterii pure*...ci numai una a
persoanei.

*

Timiditatea este un mod de a spune *nu* situației.

*

Aparenta *tărie sufletească* este o *improvizație* pentru
lipsa de caracter.

*

Caracterele *insuportabile* sunt cele care *nu se mai*
suportă.

*

Scriitorii *adevărați* de romane sunt cei care duc
raționamentul *până la jumătate*, pentru ca apoi *să-l denunțe*.

*

A *fi scriitor* înseamnă *să-ți scrii*, cu durere, *fînța*.

*

Nu există clipă în care să nu mă gândesc *la cum* ar trebui să fiu, dacă *aș fi*.

*

Și cuvintele *au țara lor*, una aparte: *țara singurățăților găsite* în ființa ta. Nu degeaba memoria e *un șantier* și adâncul din tine este *un vulcan*...pe care abia *îl controlezi*...

*

Caut cuvintele prin care *să pot propaga* lumina din sufletul meu.

*

Scriu *simplu*. Sunt *o lumină* prin care *se poate vedea*.

*

În marginea înserării *mai întotdeauna* mă simt *mai aproape* de veșnicie, *atât de aproape*...

*

Când *ascult* liniștea din mine pot auzi, de multe ori, parcă *fâlfâitul aripilor* de Îngeri...

*

În *liniștea* spiritului, chiar și cea mai mică *vibrație* devine *o neliniște adâncă*.

*

Trăiesc pe măsură ce *îmi cer* moartea. Nu este fiecare *rugăciune de seară*...și *patul nostru*...întâlnirea *cu ultima clipă*?

*

Ironia e *forma contorsionată* a iubirii *rănite*, pe care o practici pe măsură *ce îți lățești* nefericirea.

*

Nefericiții nu sunt *întotdeauna* oameni.

*

A fi om cred că e *cel mai mare act de curaj* al acestui univers.

*

A fi scriitor de geniu înseamnă *să vrei și să poți să faci lucruri neașteptate de nimeni.*

*

Un mare paradox: *creațiile* geniilor nu sunt *pentru genii* ci *pentru oamenii comuni.*

*

Am foamea de *a înfăptui imposibilul.* De aici și durerea aceasta *imposibil de obositoare.*

*

Viața constrânge *la neexprimare.*

*

Oamenii care *au simțul* istoriei sunt, paradoxal, *incompatibili* cu istoria.

*

Istoria *exclude* pe oamenii excepționali dar *nu rezistă tentației* de a-i avea.

*

A respecta moartea unui om înseamnă *să-i accepți evidența* vieții.

*

Nu istoria *creează* oameni, ci istoria *se scrie prin ei*.

*

A fi fiind = *totul*.

*

Poezia este o *afirmare supremă* a sufletului.

*

Să nu ascuți de critici!

Singura critică valabilă este *sufletul* creatorului. Dacă ție *îți place* ceea ce faci, atunci opera ta *are adevărul tău*.

Îți vei da seama când *greșești*: atunci când începi *să nu mai fii tu însuți*...și din acest motiv *nu mai ai chef să crezi*.

*

Când crezi, *să crezi pentru veșnicie*. Ce nu crezi pentru veșnicie *nu dăinuie*.

Artistul, care își cunoaște *puterea* creației din ceea ce face, *nu se teme* de nimeni. Este *invincibil*.

*

E o nebunie *să te împotrivești* unui Sfânt, unui erou sau unui geniu. Ei spun *întotdeauna* adevărul suprem.

*

Am de multe ori dorința de a *desființa* poezia și arta numai pentru a *spune* durerea și fericirea umană deopotrivă.

*

Poezia *cea mai pură* este poezia care nu mai este *poezie* ci *suflet*.

*

Istoria *își uită* poezii. Ea și-i uită cu aceeași plăcere cu care *și-i creează*.

*

Uitarea e *cel mai mare chin* și *pedeapsă* care i se poate aduce individului uman.

*

Pentru a *crea* nu îți trebuie *forme* ci *putere*.

*

Cel mai important lucru în artă este *geniul*, adică *puterea de a zămisli ceea ce ce îți propui*. Dacă există *geniu* există *totul*.

*

Artistul *recrează* universul.

*

Inspirația nu se caută. Ea *se găsește*.

*

Sunt *neliniștit* atâta timp cât *stau degeaba*.

*

Romanele se citesc când nu mai ai *putere de viață* și se scriu când *ai prea multă*.

*

Îmi doresc să scriu romane *neliniștite* dar care să *liniștească*.

*

Căutarea de sine se face de la sine.

*

Am ajuns să-mi dau seama, pe nesimțite, că *sunt român și ce fel de român sunt*.

Am ajuns să conștientizez că sunt român *din cauza scrisului*.

Scrisul și iluminarea duhovnicească m-au dus la mine acasă.

*

O altă țară mi-ar putea *plăcea* dar *nu m-ar liniști*. M-aș putea *îndrăgosti* de o altă țară dar nu aș putea *să o iubesc de la sine*. Nu pot să fiu decât *român*.

*

Nu știi de ce se cere, mereu, cu obstinație, fiecărui geniu, *o suferință în plus*. Nu considerați că e *de ajuns* doar suferința de *a nu fi înțeles*, de a fi *mereu neînțeles cu adevărat*?

*

Faima nu este *adevărul*, ci *prezența istoriei* în cadrul existenței.

*

Oamenii stau în picioare pe măsură ce *nu își dau seama* că stau.

*

Cred că știința va ajunge până acolo unde *nu va mai înțelege* nimic. Dacă va avea *acest curaj* și *acest privilegiu* nu va mai dori nimic altceva decât *să trăiască*. Atunci viața va fi *cea mai importantă*. Va fi o *întoarcere abisală spre ontologie*.

*

Perfecțiunea *cuvântului* este, de fapt, perfecțiunea *sentimentului* pe care îl exprimă.

*

Când un poet ajunge să simtă nu numai *subtilitățile* cuvântului dar și *jocul cuvântului* în sufletele oamenilor atunci *a ajuns la desăvârșire*. Cred că *desăvârșirea poetică* este puterea de *a uimi* prin sentimentele puternice ale cuvintelor.

*

Reflecția *ascute* spiritul și *mărește* *acuratețea* exprimării.

*

Importanța poeziei constă în aceea că ea *sensibilizează* și *sublimizează* sentimentele.

*

Naționalismul presupune *iubirea de tot ceea ce ești*.

*

Culorile cele mai *proeminente* sunt culorile *cu mult sentiment*.

Lucrurilor cărora *li se dau* definiții, li se dau pentru *utilitate* și nu pentru *importanță*.

*

Poemul trebuie să *turbure* cititorul.

*

Cel mai *demn* temperament este *răbdarea*.

*

La pagina vieții *mi-am pierdut* secunde. Mai mi-au rămas *doar distanțele* dintre ele.

*

Cine *se luptă cu sine* adesea *pierde* câte o rană.

*

Când totul devine *absurd* nu mai există absurd.

*

Omenirea se *învârte în întuneric* pentru că nu vede, deasupra capului ei, *lumina*. Iar de lumină ne desparte *un fir de ață*.

*

Omul e *straniu* tocmai pentru că *nu se știe până la capăt* pe sine însuși.

*

Când începi să te simți pe tine însuși e semn că înveți să fii scriitor.

*

Pentru ca să fii *absolut* în cultura nației tale trebuie să fii *tu însuși*.

*

Închide ochii și urechile și apoi...*privește-te!* După aceasta poți să *începi* să scrii...

*

Creația omenească se situează *pe trepte de înțelegere* și, în același timp, acționează *pe trepte de conștiință*. Înțelegerea unui popor este produsul *treptelor sale de conștiință*.

*

Invențiile și ideile mari *apar de la sine*. Sunt daruri pentru care trebuie să fii *pregătit*.

*

Versul liber este un suflet prin care *nu se poate privi trupul*.

*

Eu nu mă exprim pentru *ce este*, ci pentru *cum este*.

*

Ca să scrii versuri libere trebuie să fii *un izvor care curge*.

*

Versul liber este *o respirație normală*.

*

Durerea poate fi *orice* până la urmă.

*

Când citesc *versuri fixe* simt că există în ele *o ființă*.
Această ființă este *încarcerată*.

*

Versul liber este *o confesiune*.

*

Un adevăr *ocolit* nu e niciodată *un adevăr foarte bun*.

*

În viață, dacă nu ai *pentru cine* lupta, lupti *degeaba*.

*

Ideile cele *mai bune* sunt ideile *proaspăt* gândite.

*

Versurile cele *mai dulci* se uită *mai curând* decât crezi.

*

În urmă rămâne doar *un nume* și nici acela *întreg*.

*

Trăim *încă* din viață veșnicia.

*

Dacă urci *prea sus* te pierzi. Așa sunt eu: *mă pierd*
vederii.

*

Ideile lui Platon sunt eumenele lui Kant. Ceea ce diferă e doar numele celui care le-a numit.

*

Voința lui Schopenhauer este voința de a nu fi om.

*

Supraomul lui Nietzsche e locul lui Dumnezeu, pe care oamenii L-au omorât în inima lor.

*

Evoluționismul = devenirea spre nimic.

*

Arta e o plăcere gratuită pentru celelalte spirite dar nu și pentru spiritul creatorului ei.

*

Adevăratul citit: să auzi prin glasul cuvântului scris însăși glasul cuvântului rostit de cel care l-a scris.

*

Uneori scriu pentru că nu știu să fac altceva. Cu fiecare cotitură mă asigur de o virgulă.

*

Ating ochii de cuvânt numai când punctul este deja în urmă. Adică nu corecțai un text, până nu îl scrieți mai întâi!

*

Zborul meu se termină într-un netimp. Acesta e lucrul esențial!

*

Două săruturi *se întâlnesc* într-o singură adormire.

*

Cercul *ascunde* o inimă prin care *curge* timpul.

*

Mâinile *reci* sunt semnul că ploile sunt *fierbinți*.

*

Cuvântul gurii tale e *o singură* inimă.

*

Jocul *de-a patru* este o poezie *ritmată*.

*

Cea mai mică *piatră* este *un semn* pentru că *nu se deschide*.

*

Să se termine odată cu cuvântul care *nu s-a spus* sau *s-a tot spus* și să se spună cuvântul, care *nu se poate spune!*

*

Să visezi *frumos* este gândul care *te liniștește*.

*

Tristețile *mă omoară* ca pe *o petală de anotimp*.

*

Geniul reprezintă acel *ceva*, care este în noi, *mai adânc* decât noi înșine. Problema e *să nu te crezi atotputernic...*

*

Am lacrimi *de estet* și suferință *de timp*.

*

Mă *desfășor* peste lucruri cu patima *nemuririi*.

*

Timpul se scurge *printre* cuvinte...Numai sufletul lor este *viu*.

*

*Zâmbetul ochilor –
culorile lui Van Gogh¹⁸
pe suflet.*

*

Scriitorii reprezintă *pulsul normal* al societății.

*

Iubirea este *un zgomot* de sentimente, care produce *amețeli* și, câteodată, *și grețuri*...

*

Dreptate înseamnă *să faci ceea ce nu ți se face*.

*

Oamenii sunt *indiferenți* pentru că sunt *inumani*. Dacă și-ar da seama *cât de caricaturali* sunt atunci când sunt *indiferenți*...nu ar mai îndrăzni *să privească* pe un om în ochi.

*

¹⁸ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vincent_Van_Gogh.

Indiscreția este un act care *se așteaptă* și nu *se cere*.

*

Ideile *mari* sunt acelea care *nu se exprimă* într-o carte ci *într-o viață*.

*

Când încerci *să știi totul* trebuie să te dispensezi *de amănunte*. Dar a ști totul include și *amănuntele*.

*

Obscenitățile spuse *cu umor* devin *amuzante*. Cele spuse *cu ură* devin *rușinoase*. Cele spuse *cu dramatism* impun *plâsul* lumii. Pe obscenitățile *cu adevărat obscene* însă *le știm toți și le facem toți*.

*

Femeilor le place *flecăreala* tocmai din cauză că nu știu *cum să-și ascundă* antipatiile.

*

Naivitatea este o formă de fericire *ieftină*.

*

Societatea noastră nu are *sens*, nu *fond*.

*

Istoria e făcută, în principal, din *delicte* și *insuficiențe*.

*

Cel mai rău lucru este *uitabil*. Cel mai bun lucru este *mereu de dorit*.

*

Oamenii care *gândesc* sunt *nonconformiști*.

*

Statul e *un mijloc de constrângere* al cetățenilor săi numai *în litera* și nu și *în spiritul* legii.

*

Discrepanța dintre generații nu e dată numai de *deficitul de civilizație*.

*

Liniștea *interioară* e *punctul ultim* al scriitorului.

*

Trebuie să *meriți* viața și nu viața să *te merite*.

*

A spune *Nu!* înseamnă *a nu lua în seamă* consecințele.

*

A scrie poezie la 16 ani înseamnă *un mod de exprimare*. Dar *a continua*... înseamnă *viciu*.

*

Romanul trebuie scris atunci când *nu ești cu totul sigur* despre *ce trebuie să scrii* în cuprinsul copertilor sale.

*

Filosofia e o incertitudine care *vrea să se clarifice*.

*

Ideile se nasc *din nimic*. Ideile mari se nasc *din prea mult*. Ideile *oribile* se nasc tot din...*prea mult*.

*

Nebunia unui om este ori *defect* ori *supracalitate*.

*

Vânzătorii sunt cumpărătorii de *cuvinte uzuale*.

*

Copiii sunt oamenii *cu vise*.

Tinerii sunt oamenii *cu idei*.

Bătrânii sunt oamenii *trecuți cu vederea*...tocmai când *ideile* devin *de vis*.

*

Ca să fie *cinstit* într-o lume coruptă omul trebuie să fie *inuman cu el însuși*.

*

Poezia *cea mai pură* este *sufletul*.

*

Cele mai intense *stări de bucurie* și *de fericire* pe care le trăiesc sunt *din iubire* și *compasiune*.

*

Poezia, cel mai adesea, *spune* lacrimile unui suflet. De aceea poezia nu e *formată din cuvinte*! Ea este formată *din suflet* și nu din oricare parte a sufletului, ci din *cea mai esențială* parte a lui.

*

Când focul începe să *ardă* dicționarul unei limbi atunci *se naște Poetul*.

*

Poezia este acea *răzvrătire* a cuvintelor, care se spun la gradul *suprem* al simțirii. Atunci când sufletul *se varsă* în cuvânt, când sufletul *deschide ochii* ca să vadă, atunci Poetul pune *magma fierbinte* pe foi și se produce *miracolul* numit: *poezie*.

*

Dacă nu voi învinge *timpul* înseamnă că *nu am existat deloc*.

*

Când înțelegi *ce este* și *ce nu este* ai înțeles totul.

*

Nu *visez* veșnicia! *O simt...*

*

Moartea nu mă poate opri *ca să nu rămân* . Voi *rămâne* pentru că *trebuie să rămân* .

*

Cel mai adesea adevărurile se spun *cu răcnete* și *cu lacrimi* . Acestea sunt *adevărurile care rămân* .

*

Ochii mei sunt *taina* peste care un viitor *va scrie* litere de aur.

*

Am un suflet *tânăr* ca *iubirea* .

*

Dacă lacrima mea spune *un mic adevăr*, atunci sufletul meu *le spune pe toate*.

*

Arta nu cere *suferință*, ci *creație*. Suferința este numai a *creatorului*. Însă arta, fără suferința creatorilor, nu este decât o *culme a imposturii*.

*

Pasărea are
un ochi *deschis*:
ochiul morții.

*

Țăranul român e *naiv cât o doină* și *profund* tot cât ea.

*

Poemul meu se cântă *în nota* sufletului *simplu*.
Pe mine m-au înțeles întotdeauna *oamenii simpli* și
profunzi, care *au văzut dincolo* de cuvinte.
Însă mai niciodată nu am plăcut oamenilor care *se mint*
pe ei înșiși, pentru că *fug de ei înșiși* continuu.

*

Vinul, câteodată, e *cea mai frumoasă* femeie.

*

Dezgustul e un cuvânt pe care *nu-l poți vomita*.

*

Cele mai *zgomotoase* cuvinte sunt *neadevărurile*.

*

Îmi iubesc țara și creez lucruri valoroase pentru ea, după cum iubesc viața: *cu aceeași inimă*.

*

Limba română e o limbă de înger trist.

*

În limba română cel mai bine se cântă *jalea și dorul*.

*

Oamenii plâng *de prea mult* suflet.

*

Ochii sunt două *lumini imperfecte* ale sufletului.

*

Dă-mi, Doamne, moartea, ce-o *să-mi spună* dorul!

*

E *un preț total* omul care moare la treizeci și trei de ani.
Se pare că viața trebuie *moderată* ca s-o ai *mai mult*.

*

Orice *tristețe* a mea e un cuvânt spus *cu nefericire*.

*

Minciuna este o femeie *neglijentă* la ținută.

*

Poetul are întotdeauna lacrimile sale *udate* de alte
lacrimi.

*

Sângele este *un cântec* peste care înserarea creează *castele de vise*.

*

Cărțile bune sunt *întâmplătoare*. Numai că trebuie să le scrii *la timpul lor*.

*

A găsi o soluție este mai greu decât *a găsi o altă problemă nerezolvată*.

*

Orice *perfecțiune* este o *asceză absolută*.

*

Romanul este o *contradicție continuă*, o *continuă motivare* a autorului dar și o *continuă suprimare* a vreunei motivări.

*

Cred că știm să ne punem întrebările care *trebuie* mai înainte de a da răspunsuri la cele despre care *nu ne întrebăm*.

*

Mișcările corpului sunt *asemenea* cu mișcările creierului.

*

Muzica *se desfășoară* în tipare formale, numai că efectul ei asupra noastră ne face să ne simțim *dincolo* de ele.

*

Plânsul unui copil este *un colț de rai* care plânge.

*

Zâmbetul mamei, care *își iubește* copilul, e *cel mai important moment* al istoriei lumii.

*

O mamă este întotdeauna *o artistă de geniu*.

Faptele *murdare* cer descrieri tot la fel *de indecente* ca ele însele.

*

Timpul e *un miros* de care *uiți*. Tocmai de aceea *poți să ajungi bătrân*...

*

Războiul e un imn înălțat *nedreptății*.

*

Numai *o mare iubire* poate să nască *o mare creație*.

*

Când începi *să gândești serios* nimeni nu te mai poate *opri*.

*

Cea mai frumoasă *noapte cu lună* era buza ta pe care *o sărutam* în tăcerea ierbii.

*

Mă simt *copil* atunci când privesc natura fără ca să o gândesc.

*

Pădurea mi-a dat și îmi dă *sentimentul îmbrățișării*.

*

Frumusețea femeii este o *privire indiscretă*.

*

Cumințenia femeii este *cumințenia gustului*.

*

Nu pot să *sper* la o femeie care *nu știe să surâdă*.

*

Cântecul popular e un zbor *printr-o inimă* a pământului.

*

Învârtitura e o metaforă care *se joacă*.

*

N-am *foc* pentru *atâta iubire* câtă există.

*

Uneori gândesc lucruri care *nu trebuie* spuse.

*

Filmul *cel mai nociv* este *cel mai educativ*. Pentru că educația constă nu în *ce îți place să vezi*...ci în ceea ce *trebuie* și în ceea ce *nu trebuie să faci*.

*

Femeile își simt neputințele *ignorându-le*.

*

Nu-mi place cum vorbește *gura-mi*, ci *sufletu-mi*.

*

Gândesc întotdeauna *cu glas tare* și totuși se aude *destul de încet*.

*

Dacă *știi* ceva înseamnă că trebuie *să uit*.

*

Bătrânețea e acel drum *al nașterii* care *așteaptă* moartea.

*

Contrastul dintre *lumină* și *întuneric* este unul semnificativ. El exprimă *o contradicție rezolvabilă* în contextul *înțelegerii* autorului.

*

Predicatul e partea de corp *care spune* ce face cuvântul.

*

Fiecare timp își are *propria lui viață*.

*

Dacă *știi cum să gândești* duci lipsă de idei. Oamenii cu idei sunt oamenii care gândesc, din păcate, *cel mai puțin*. De ce? Pentru că gândirea *exclude...* o altă pistă, o nouă *întrebare*.

*

Ideile adevărate se nasc *din ruinele vieții.*

*

Logica e o știință *a morții.* Ea nu este *pentru oameni.*
Oamenii nu sunt *logici.*

*

Cele mai mari *enigme* sunt cele mai mici *adevăruri.*

*

O suferință este *o premeditare.*

*

Istoria se creează *cu evenimente.* Tocmai de aceea nu este interesată de *oameni* și nici de *adevărurile lor...*ci numai de *aparențele înșelătoare,* care sunt iscate de confluența dintre *oameni* și *adevărurile oamenilor.*

*

Cine *citește mult* trebuie să *înțeleagă mult* și nu să *cunoască multe.* Am oroare de *oamenii computer,* de oamenii care *memorează* tot felul de lucruri, care nu au nimic *de-a face* cu ei.

Înțelegerea de sine și *înțelegerea lucrurilor* sunt singurele *câștiguri* ale *cititului excedentar.*

Fapt pentru care, memoratorii sunt oamenii care *se urăsc* cel mai mult, pentru că nu au înțeles că trebuie să *înțeleagă, să se înțeleagă.*

*

Cele mai mici *intenții* sunt, uneori, cele mai mari *catastrofe.*

*

Îmi plac florile care știu să *postască.* Acele flori mi se par *cele mai desăvârșite.* Asta pentru *pictorii esențialiști...*

De câte ori *înțeleg ceva* mă apucă *admirația*.

*

Frumusețea e *un joc de coridă*: învinge cine e *mai puternic*.

*

Ura e *la fel* ca amorul: *te consolidează* pe măsură ce *te distruge*.

*

Îmi *plac* imaginile pe care *nu pot să le mai uit*.

*

Un cuvânt e întotdeauna *mai puțin* decât *o privire*.

*

O privire exprimă *ce nu poate exprima* o viață.

*

Forța unei opere este exprimată de forța pe care *a avut-o* cel care a creat-o.

*

Sunt de părere că poți să scrii *oricum*, dacă ai *ce să scrii*.

*

Formele *simple* mă uimesc.

*

Iubesc țăranul român *cu patima* cu care un nou născut *suge* la sânul mamei sale.

*

Viața poetului e o viață care *se vinde* și niciodată care *se cumpără*. Numai mitocanii cred că *pot cumpăra* poezie. Nu! Poezia e *un dar* din partea poetului.

*

Omul modern e *un primitiv* al civilizației.

*

Superstiția e cea din urmă *rămășiță* a religiei.

*

Un om religios este *un om moral*, pe când reversul nu este întotdeauna *o axiomă*.

*

Omul se autodistruge când știe *prea multe*, tocmai pentru faptul că nu știe *ce trebuie* despre *ceea ce știe*.

*

Intellectualii *se subapreciază* pe ei înșiși în momentul când le este teamă că *în ceea ce fac* sunt *chiar ei*.

*

Oamenii care mai știu *să scuipe cu ciudă* mai sunt *încă* oameni.

*

Invidiez lucrurile *false* tocmai pentru aceea că nu au nimic *bun* în ele și pentru că acest *nimic* mai e și *vandabil*.

*

Un om nu poate fi *cu totul obiectiv* față de sine.

*

Trebuie să te lauzi *cu defectele* pentru ca să *câștigi cu virtuțile* mai mult decât *ți se cuvine*. Aceasta e *logica întoarsă* a lumii în care trăim!

*

Clarificarea unei idei este ca o *ieșire din aburul ceții* sau ca o *revenire din beție*.

*

Liniștea sufletului e *duminica* vieții mele.

*

Peștele –
semnul prin care *mă*
acopăr cu apă.

*

Nu există acțiune dictată *doar* de rațiune. La ea concură *întreaga* ființă.

*

A fi lucid înseamnă *a fi sceptic* față de toți și de toate în afară *de tine însuși*.

*

O minte *care gândește* este *un monstru*. Numai că e o *monstruozitate* pentru cei care *nu au obiceiul să gândească*.

*

Rațiunea *se prelinge* în sentimente și voință. Astfel forța ei *se diminuează* dar nu devine *mai puțin înfiorătoare*. Rațiunea este *un taur*, care poate *să-l ucidă*, în orice clipă, pe toreador.

*

A da o *definiție* unui lucru înseamnă *a-l face să fie* după mintea și asemănarea ta. Numai că nu nu noi *am creat* lucrurile...

*

Pasiunea este o vitalitate în exces și o îmbătrânire prematură.

*

Arta este o naivitate estetică matură.

*

Adevăratul poet *nu știe* ce este poezia. Ceilalți se dau în stambă la tot pasul cu marile lor *neștiințe* despre poezie.

*

Scriitorul este o lume fără ordine și margini.

*

Când *scrii* nu îți dai seama că *devii ridicol*. Adevărul *brut e mai întotdeauna ridicol*. Numai când *citești* ceea ce ai scris îți dai seama *ce simt*, de fapt, *cei care te citesc*.

*

A păstra o certitudine înseamnă a o ucide.

*

A te iubi *numai* pe tine înseamnă *orgoliu* sau *neputință*.

*

Legile vieții sunt create *împotriva* acesteia.

*

Nu e tocmai *bine* să aștepti noaptea. Unele nopți sunt *negre*.

*

Personajele în roman sau în teatru trebuie să fie niște *cifruri* ale realității. Ele trebuie să *incite* pe cititor sau pe spectator la *înțelgerea* propriei sale vieți. Pentru că *viața* sau *despre viață* se vorbește în *subsidiarul* cuvintelor.

*

Într-un om sunt mai multe personaje *distincte* și *contrari*.

*

Copilăria este *singura etapă* a vieții și *ultima*. Pentru că *înveți mereu* ceea ce *nu ai știut niciodată*...

*

Un om *se naște cu adevărat* abia după ce *moare*.

*

Adevărații *nebuni* sunt oamenii *cu adevărat liberi*.

*

Un gând *începe* când *nu se mai termină*.

*

Formele *perfecte* păstrează doar *amprentele* perfecțiunii.

*

Moartea așteaptă *pe marginea* orei.

*

Nebunia de a fi este *ultima nebulie*.

*

Timpul unui poem este timpul în care el este *retrăit*. În afară de acest *moment* poemul *nu a existat și nici nu există*.

*

Un personaj, ca să fie *real*, trebuie să fie lăsat să *devină orice vrea el*.

*

Când nu mai ai *ce citi* devii *tu însuși*.

*

Contemplația este *cea mai mare știință umană posibilă*.

Extazul este *vederea inexprimabilului*. El este *vederea noastră cea adevărată*.

*

Avem nevoie *de iubire* ca *de frumusețe*.

*

Geniul este un om care *a înțeles* că omul *nu poate avea margini*.

*

Ideea nu posedă *semnul* ci *desinența* acestuia.

*

Ermetiștii sunt *mincinoșii*, care vor *să alunge* dintre noi detaliile adevărilor *banale*.

*

Să nu *pregeți* niciodată când *scrii!* Scrie!

*

Sunt *puțini* oamenii care *nu s-au ratat*. Adică cei care *au făcut tot ce puteau să facă*.

*

Se *vinde* numai ceea ce e *falsificat*. Din păcate, oamenii sunt *proști de dau în gropi* la problema adevărului.

*

Pentru ca să fii *văzut bine* trebuie să *minți în continuu*, să *ajungi genial în domeniul minciunii*.

Însă, dacă vrei să fii *văzut bine* de Dumnezeu...trebuie să îți pare rău nu numai *de orice minciună*, ci și de orice *încercare* pe care ai făcut-o pentru *a minți*.

*

„Eu *nu cred* în Dumnezeu. Eu *Îl iubesc*”.

Aceste lucruri i le-am spus cuiva, care dorea să îmi dea *lecții de nesimțire*...pe teme religioase.

*

Femeile doresc *să facă sex* pentru că niciun bărbat nu le-a învățat *să facă dragoste*.

*

Nu trebuie *să urăști!* Trebuie să înveți *să iubești* ura imbecilă, samavolnicia, nesimțirea sfidătoare, cruzimea înfiorătoare. Toate acestea și multe altele vor fi *în sufletul* celui care *te urăște...pe degeaba*.

*

Măgarii au urechile *mari* pentru ca să nu și le taie Picasso¹⁹.

*

Paul Valéry²⁰ este „un mare geniu”, pentru că a spus că „geniul este *facil*”.

*

Nu sunt *obsedat* de nimic decât *de adevăr*.

*

Dacă nu simțiți *în jurul* dumneavoastră pe Îngeri atunci nu sunteți *oameni*.

*

O carte are *litere*. Trei schelete au *oase*. Un ou are *gălbenuș*. Sângele are *furnici de metal negru*. De ce sângele *o ia razna?*

*

Priviți! Nu vedeți *nimic?!* Eu am început *să orbesc...*

¹⁹ Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Pablo_Picasso.

²⁰ Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Val%C3%A9ry.

*

Dacă nu poți să scrii *nebunește* nu poți să scrii *deloc*. Să nu confundați *scrisul* cu *tăiatul unghiilor*. Scrisul e ca *respirația*: nu se termină decât *odată cu moartea*.

*

Un ochi de apă seamănă cu un ochi de ani.

*

Visul nu e *mai complex* decât realitatea dar e *productiv*.

*

Noaptele cele *mai delicioase* sunt noaptele cu *cearșafuri noi*.

*

Melancolia este *o revisare*.

*

Indispoziția:
o stare
de uitare.

*

Învată să fii *insuportabil!* Vei avea *multe idei de scris*.

*

Când vrei să-ți bați joc de tine atunci devino banal. Are să râdă mulți oameni...Aceasta e *singura bucurie* a omului prost: *râsul degeaba*.

*

Oamenii mari nu știu niciodată *cât de mari* sunt.

*

Un capriciu al multor scriitori este acela de *a rectifica* în continuu. Astfel *nu se mai înțelege nimic*.

*

E ciudată scrisoarea. E ciudată pentru că este *invizibilă în fond* iar grafia ei este, mereu, *prea redusă*.

*

Umerii scrisului sunt albi de ouă. Nu mai avem *bucătărese*.

*

Oamenii care au *o imagine falsă* despre ei înșiși s-au uitat toată viața *în oglinzi*, care nu le-au spus-o *verde-n față*.

*

Fotbalul este *o transpirație tehnică*.

*

O clipă este *o eternitate* când eternitatea devine *o clipă*.

*

Când vrei să bei *scrum*...să ai lângă tine un prieten *adevărat* sau un pahar *de vin*, din acela care îți place ție cel mai mult. Niciodată să nu bei vin însă, când *ai scrum în ochi*...

*

Zâmbetele sunt, adesea, niște *cârduri de ciori*. Așa le-am văzut eu când treceau...și oamenii își arătau *adevărata* lor față.

*

Femeile nu au *coarne* în cap pentru că *și le pun* atunci când *au nevoie* de ele.

*

Sunt secunde care *mor de foame*.

*

Uneori sunt *timid ca uraganul*...

*

Calea succesului *decerebrat*: după ce spui sau scrii *un mic adevăr*, continuă cu glume, glume...*și iarăși glume*...

*

Aud câmpul *doinind* oasele strămoșilor mei.

*

Politica este o chestiune pentru *arlechini*. Să nu se uite *culoarea roz!*

*

Cravata a devenit *drapelul* bărbaților.

*

Ciorapul până sus este *faleza* feminină.

*

Mamaia face *ciușcă* [*ciușca*: roșii coapte + ulei + sare + ceapă tocată mărunt sau usturoi = mâncare *de toiul verii*].

O întreb de ce pune *usturoi*. Îmi răspunde: „Păi cum s-o las așa, *fără niciun Dumnezeu?!*”.

Deci...*și gustul este un amănunt teologic!*

*

Am primit multe sfaturi *oarbe* de-a lungul timpului, care și-au dovedit *miopia* din plin. E o calamitate însă, ca toată viața să ai lângă tine *sfătuitori*, care te îndrumă, cu eleganță, spre *cel mai adânc loc al Iadului*.

*

Ce *nebuni* sunt măgarii! Ei rag...tocmai pentru ca să strice *timpul științific*.

*

Proștii *ies* după ploaie, pentru că ciupercile *ies după sfârșitul războiului*.

*

Proștii cred că geniile nu-și permit să *pară* proști. Însă e *cel mai amuzant* să pari *prost* cu...*proștii*.

*

Cele *mai înalte* cărți sunt cele care *îți dezvăluie* o cale către tine însuși.

*

Cea mai mare *dorință* este *libertatea*.

*

Oamenii duhovnicești sunt aceia care vorbesc *cu limitele Absolutului*.

*

Cea mai mare *conștiință* a lumii e *cea mai lucidă existență*.

*

Puterea este a oamenilor care *nu și-o doresc*.

*

Cea mai mare *liniște*, inimaginabila liniște, este *o inimă plină de veșnicie*.

*

Nu știu cât *de sublim* e *să taci profund* dar știu cât *de înfiorător* e *să vorbești tulburător*.

*

Fii meschin *cu tine însuși* pentru ca să nu fii *cu nimeni altul*.

*

Nu *m-a influențat* nimeni niciodată. Însă mereu *m-am regăsit* în toți oamenii.

*

Mai mult decât simplul este imposibilul.

*

Imposibil însă este numai *imposibilul*.

*

Aș vrea să înțeleg ce tu *nu înțelegi* de la mine.

*

Există încă *un timp* fără cuvinte puține.

*

Scrieți-mi-l pe cruce:

„Nu dorm! Sunt *mai treaz* ca oricând...”²¹.

²¹ *Finalul* volumului. Terminat *de scris* pe 7 iulie 1997. Aici am redat volumul *în mod parțial*.

Saltul în aer

(aforisme, vol. 2, 1997)

Orice pasiune este o boală care devoră.

*

Orice încercare de autocunoaștere duce la știință și nu la cunoaștere.

*

Dacă nu ai maestru și ai ajuns să simți că poți să creezi, nici să nu-l mai cauți. Nu mai ai nevoie de unul.

*

Când ai ajuns să fii indiferent ai început să cunoști.

*

Dacă o operă genială nu este de *prost gust* pentru majoritatea oamenilor înseamnă că cel care a făcut-o nu poate fi numit *geniu*.

*

Până la mine romanele s-au făcut *cu logică*. De la mine încolo se vor face *cu nesiguranță*. Cu *o nesiguranță logică*...

*

E foarte greu să vorbești despre *artă* când știi prea bine *ce este ea*.

*

Una dintre *minciunile* puse pe seama oamenilor geniali e că suferința *i-a învățat* să fie ce au fost. Nu! Suferința te face *mai atent*, dacă nu ai fost *atent* și fără ea.

*

Când ai ajuns *să știi ceva* află că *sfârșitul* acestei cunoașteri este aproape. E nevoie să mergi *și mai departe*.

*

A fi mare artist înseamnă să știi să faci din fiecare pai *o splendoare*.

*

Artiștii devin *oribili* atunci când își dau seama că au avut această *predispoziție* dintotdeauna.

*

Am învățat să ridicăm statui atunci când nu am mai putut să credem în *orgoliul* muncii epuizante.

*

Orice statuie e *o greșeală*. Ea s-a clădit *pe neînțelegere*.

*

A fi *smerit* reprezintă șansa de a fi ucis pe fiecare zi de cei care se cred *sfinți*.

*

Când nu mai poți să pierzi nimic ai învățat să nu mai dorești ceva.

*

Dacă admit că pot gândi, admit acest lucru din cauza repetiției.

*

Nu caut nimic. Dacă aș începe să caut ceva aș găsi numai cadavre.

*

Orice stare de liniște nedorită e o prezență a ignoranței.

*

Orice se face printr-o înțelegere nu poate fi durabil.

*

Dacă sunt în stare să mor pentru altul nu mai trebuie să mor pentru el.

*

Ca să îmi exprim credința în ceva sau cineva nu trebuie să fac nimic. Când aș începe să fac ceva aș începe să mint.

*

Ca să ierți un om trebuie să fii fost iertat vreodată.

*

Ceea ce este *nou* nu dăunează *în mod neapărat*.
Întotdeauna noul deschide *noi drumuri*.

*

Forța se măsoară nu *în intensitate* ci *în durată*.

*

O femeie nu poate fi *frumoasă* dacă este *inteligentă*.

*

Dacă vrei să *gândești* nu-ți face *admiratori*! Admiratorii
se câștigă repede și tot repede *se risipesc*.

Pentru ca să *gândești* ai nevoie de *dușmani*. Fă-ți
dușmani, dacă vrei să vezi cât *de enervante* sunt capabilitățile
tale în inima lor!

*

A fi *virgin* înseamnă a nu fi *conceput* vreodată un lucru
rău.

*

Curiozitatea e avidă de o *noutate derizorie*. Ea nu caută
un *lucru absolut nou*, ci unul *asemănător* cu ceea ce știa deja.

*

Dacă nu *îți schimbi* filosofia de câteva ori în viață
înseamnă că nu ești *un om de spirit*.

*

Astăzi *omul de spirit* e sinonim cu...*profitorul galant*,
care te minte frumos în timp ce îți fură banii.

*

Dacă ai găsit *contradicții* în gândirea cuiva înseamnă că nu a dorit niciodată să *scape* de ele.

*

Viața observată prin prisma bolii este, de multe ori, *mai plictisitoare* ca plictiseala.

*

„Un tânăr *nu poate* spune adevăruri!”. Aceasta e o *lege* nescrisă în România.

Eu am ales să schimb *regula* aceasta fără blazon.

Tinerii pot spune *adevăruri*...dar pot spune adevărurile pe care *le trăiesc*, după cum bătrânii pot spune doar adevărurile pe care *și le-au însușit ontologic*.

Așa...oricine poate *fura* adevăruri de la alții, din cărți, fără ca să *le aibă* prin propria lor experiență.

*

Ca să înveți să fii *ascultat* trebuie să devii *exasperant*. Nu ați observat faptul, că în România *doar nesimțiii* care dau cu pumnul în masă fac *carieră*?

*

A fi serios e o *ușă* de mormânt. Iar eu *prefer* serioșii...

*

A fi ateu înseamnă să *nu mai ai cuvinte frumoase*.

*

Oamenii simt că *mor* când nu mai știu să *meargă*. Atunci se gândesc să-și cumpere avion. Și când nu existau *avioane*?!...

*

Când nu mai crezi în viață *privește* un copil! Vei învăța să *surâzi*.

*

Cele mai interesante conversații sunt cele *filosofice*. Poți să spui tot ce-ți trece prin cap. Nu trebuie să îți ceri *nicio scuză* dacă nu înțelegi *ce spune* celălalt sau dacă spui niște *enormități* mai mari decât Himalaya.

*

E bine să fii *sărac*. Ești *imprevizibil* mereu.

*

Nu sper să scriu o carte *proastă*. Și ultima va fi tot *foarte bună*²². Probabil toate cărțile mele vor fi *la fel de proaste*, încât nu îți mai vine *să le arunci* din mână.

*

Cuvintele *nu dor*. Ele pur și simplu *înnebunesc*. Și când se întâmplă astfel ar fi bine doar...*să doară*.

*

Când *refuzi* să dormi e ca atunci când le refuzi măgarilor *să pască*.

*

A plânge e tot una cu *a muri peștii*.

*

Cele mai frumoase *romane* sunt, întotdeauna, cele pe care *nu le-ai citit* dar dorești, cu tot dinadinsul, să îți se *potrivească*. Nu poți vorbi *astfel* și despre cele pe care, deja, le-ai citit. Ți se pare *amoral*...

*

²² Asta înseamnă *conștiință de sine*. Așa cred eu că trebuie să *vorbească* cineva care are *conștiința propriei sale valori*.

Oboseala e singura *plimbare* cu capul în jos. Din această cauză *am inventat* săritura cu prăjina.

*

Când nu mai glumesc spun *adevărul*. Și când spun adevărul abia am început să *glumesc*.

Însă *a glumi* nu înseamnă *a spune prosti*...ci înseamnă *a nu putea să spui* – că nu ai cui – ceea ce crezi, simți, dorești...

*

O plimbare prin pădure e *o sufragerie în expansiune*. De aceea oamenii *au inventat* ferestrele.

*

Surâsul tău e *o foarfecă* atât de candidă, atunci când mă taie în ceasuri electronice cu cuc.

*

Orice *golire de entuziasm* e un gram de *efemeritate*.

*

Am conștiința că, *în fața judecății* lui Dumnezeu, oprirea entuziasmului cuiva ca să fie *un om bun și mare* e *cel mai mare păcat*.

*

Dacă cineva își permite să fie *prost* pe acest pământ atunci nu e *român*. Niciun român nu e *prost*. Pentru români...*proștii* sunt numai *ceilalți*. Tocmai de aceea nu prea suntem *băgați în seamă*...

*

Bradul de Crăciun e *un act anti-ecologic*. Noi ne arătăm *insensibilitatea* și când vrem să fim, cumva, *sensibili*...

*

O carte are tot ce-i trebuie în afară de picioare. Dacă ar avea și picioare atunci nu știu câte cărți *ar mai sta* în bibliotecile lumii.

*

Când l-am văzut pe Monet²³ am început *să-mi pierd* vederea. Pe acest om nu l-aș putea privi în ochi dacă ar fi viu. *Precis aș orbi* mai repede.

*

Michelangelo²⁴ a fost *libertin* și în biserică. În *Capela Sixtină*²⁵ el a pictat trupuri de femeie *mai rău* ca foviștii²⁶. Se vede treaba că nu i-a prea plăcut *postul*. Lui Dumnezeu îi place, deși El este *Frumusețea absolută*.

*

Beethoven²⁷ e *singurul compozitor* al lumii, care mă poate face *să înnebunesc de inimă* în nici cinci minute, dacă îl iau *în serios*, dacă *îl urmez* în lumea lui.

*

O femeie este *inversul* ceasului. Când tu vrei *să pleci*, ea vrea *să rămâi*. Când ea *nu mai vrea să plece*, tu nu mai vrei *să rămâi*.

*

Orice cântec e *trist* când nu are *cine* să-l cânte.

*

Cele mai frumoase lucruri sunt cele care *nu se văd*.

*

²³ Oscar-Claude Monet: http://ro.wikipedia.org/wiki/Claude_Monet.

²⁴ A se vedea: <http://www.webexhibits.org/colorart/michelangelo.html>.

²⁵ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Capela_Sixtin%C4%83.

²⁶ Idem: <http://www.maripictori.ro/pictor.php?step=2&nr=96>.

²⁷ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ludwig_van_Beethoven.

Cele mai mari *greșeli* ale mele le-am făcut din cauza *neodihnei* și *a grabei*. Dar din cauza acestora două am și *câștigat* întotdeauna.

*

Învăț pe fiecare zi să iert, *să iert înspăimântător*.

*

Celebritatea este o proastă informare sau o subevaluare a situației.

*

Un om care știe *ce înseamnă păcatul e un dictator*. El va ordona să fie *omorâți* toți cei care *nu vor păcătui*.

*

I-am spus cuiva...pe care am vrut *să îl înspăimânt*, așa, *prietenește*, cu o butadă: „Cred că *am vocație* pentru Iad, pentru că știu *cât de ușor* se intră în Rai”. Mi-au plăcut ochii lui *mari*...

*

Nu poți *să iubești* o carte, pe care ai scris-o *suferind*. Pentru ca *să iubești* o carte nu trebuie *să o scrii*, ci numai *să ți-o dorești*. Poate că de aceea se scrie *puțin* și *prost* în ultimul timp...

*

Nu poți *să negi* nimic. Nici ceea ce nu poți *să afirmi*.

*

Ca să fii *eretic* îți trebuie multă *bădărănie*.

*

*A găsi o idee înseamnă a demola zidul Berlinului*²⁸.

*

O soție care nu știe *să gătească* e ca una care știe doar *să drăcuie*. Amândouă îți fac liniștea *țândări*.

*

Am *auzit* marea *privind-o* în fotografie. Dacă aș fi lângă ea aș *auzi* fotografiile.

*

Un profesor trebuie *să creeze profesori*. Și când *va crea unul* trebuie *să ia lecții* de la ucenicul său.

Curățenia este *o lipsă* a luxului. Însă *a fi luxos* înseamnă *a fi murdar*. Priviți *inimile* oamenilor!

²⁸ Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Zidul_Berlinului.

*

Dacă un singur moment *aș iubi* m-aș transforma în *biserică*. E cel mai curat *mod de prezență*.

*

A fi *învingător* înseamnă a fi *nepregătit* pentru război.

*

Arta nu poate fi *consumată*. Ea *merită privită*.

*

Cu o inimă *prea mare* poți să ierți ceea ce cu o inimă *prea mică nici nu poți să urăști*.

*

Desenul e *o intuire* a realității interioare.

*

Când un om poate să râdă de sine *la modul serios* e semn că a început *să fie liber*.

*

Singurătatea este o formă de *rostire* a tăcerii.

*

Poetul nu naște *cuvinte*. El este *născut de cuvinte*.

*

Cuvintele au morții pe care *îi plâng* poeții.

*

Tristețea se aseamănă cu o pasăre *plictisită* de lumină.

*

Amărăciunea nu-și are niciodată cuvintele *încercuite*.

*

Adeseori cuvintele mi se par *monștri de imperfecțiune*.

*

Pe drumul carului merg numai Sfinții.

*

Un om de geniu poate fi cel mai sublim sau cel mai josnic fenomen al naturii umane.

*

Poezia este o artă pentru *zburătoare*.

*

Poezia e întotdeauna *nouă* pentru că există întotdeauna *noi neliniști*.

*

Ca să ții *un jurnal* trebuie să nu-ți fie *nici rușine și nici teamă*. Să nu-ți fie rușine *de exces* și nici teamă *de naivitate*.

*

Cine duce ridicolul până *la delicatețe* a început să știe ce înseamnă *a cuceri* o femeie.

*

Dacă ai învățat *cum să te umilești* atunci înseamnă că știi și cum *să surâzi* în numele ipocriziei.

*

Omul e întotdeauna *plecat*. Căutându-l acasă îi găsești *masca*. Mergând după el îi găsești *mirările*. Când îl întâlnești – în sfârșit! – nu-ți poate spune nimic. Aceasta e viața unui om *adevărat*!

*

Adevăratul farsor e cel care spune adevărul în timp ce minte.

*

Când *scriu* o carte înseamnă că *am mai murit încă odată*.

*

Eu *nu rescriu* lumea decât în măsura în care aceasta este *esențială* pentru mine.

*

Când am înțeles *adevărul* am început să *caut viața*²⁹.

²⁹ *Finalul* volumului, terminat *de scris* pe data de 16 august 1997. Aici am redat *fragmente* din ea.

Prima stea boreală

(aforisme, vol. 3, 1997)

Când un om *se curățește de patimi* își găsește propriile lucrări *bune de aruncat*. Însă nu își poate arunca și *trecutul*, care merge *împreună* cu el.

*

Ca să ridici *o Biserică* îți trebuie naivitatea să crezi, că *numai din cauza ta* ea prinde contururi.

*

Bunul gust e o realitate *prea puțin găsită* în natură și artă. El se găsește mai mult *în inima* omului, care *nu vrea* și nici *nu poate* să schimbe ceva.

*

Când *ai ieșit* din infern, paradisul e *mai frumos* chiar și decât el însuși.

*

Eroare își asumă, incognito, *o aspirație* către sublim.

*

Poezia adevărată *tinde* spre un parfum *nerarefiat*.

*

Marea artă e o dovadă clară *a particularității*.

*

Și urâtul te poate învăța *câte ceva* despre frumusețe.

*

Adevărul unei opere este *un pește de mare adâncime* și, de multe ori, e *prea orb* ca să ne poată vedea.

*

Adevăratul gânditor *urăște* gândirea. El *tinde* spre un spațiu, unde realitatea *nu se mai gândește* ci ea îi devine *palpabilă*, chiar *înșiorător de palpabilă*.

De aceea tind să spun, că *adevăratul gânditor* este *un aspirant la sfințenie* și *la viața împreună cu Dumnezeu*.

*

Marile regrete vin numai dintr-o *mare complexitate* a omului.

*

Viața trebuie trăită chiar și *împotriva* faptului, că *viața te omoară* de la sine.

*

Realitatea vieții unui geniu este aceea de a fi *surprins nepregătit*, de fiecare dată, *în fața* miracolului.

*

Oamenii care nu cred *în ei înșiși* nu vor *să piardă* niciodată. De aceea, cel care *știe să piardă* are încrederea că el *nu a pierdut*. Și aceasta, pentru că *știe că a pierde* este ceva *normal* și nu *anormal*.

*

Poți să faci *în mod sincer* politică, până nu afli că politica nu e *niciodată* sinceră.

*

Orice regim politic trebuie *huiduit* de către mase. Astfel masele de *alegători* sau de *răbdători* sub regimurile politice învață cum e *să-ți huiduiești* propriile *opțiuni* sau *lipsa de opțiune*.

*

Pe cărările spiritului nimeni nu se poate *pierde*. Vorbesc de acela, care nu se oprește niciodată la *o anumită parte* a adevărului.

*

O ușă *închisă* nu e decât *un motiv* de bucurie.

*

Ca să fii *mare* trebuie *să cuprinzi* în tine tot universul și, mai ales, pe Dumnezeuul tuturor.

*

Oamenii care *știu să creeze sublimul* nici nu *știu ce este* acesta.

*

Înfloriturile în scris sunt ca femeile care plâng *haotic* pe capacul sicriului.

*

Orice *mare talent* învață toată viața să *dibuie*.
Orice *geniu* învață toată viața să *explice*.
Primul *dibuie* viața iar al doilea o *explică*.

*

Orice originalitate este *urâtă* la început. Mai apoi ea *îți intră* la inimă, tocmai prin faptul că e *umană și nouă*.

*

Nu trebuie să ne temem că *repetăm* anumite lucruri.
Repetiția e singura formă de a *fi original*, când nu te *interesează* originalitatea.

*

Orice adevăr literar ne șochează prin faptul *cum e spus* și nu pentru că *el există*. O nouă dovadă că omul *nu se teme de lucruri noi*.

Lucrurile *mari* se nasc când *nu ai rivali*.

*

Lucrul *cel mai urât* pe care îl trăiesc este acela de a vedea oameni, pe care *i-a întrecut* propriul lor timp.

*

Geniile ți se par că sunt *mai mici* sau *ca tine* numai când, în mintea ta, îi acomodezi cu *normalitatea*.

Mai trebuie să spun, că această *acomodare* este doar o *searbădă iluzie* a minții tale?

*

Oamenii *proști* se bucură să sunt *înțelepți*, pe când oamenii *înțelepți* se tem că *știu prea puțin*.

*

Pe mine prostia mă face *să-mi plâng de milă*. Când îmi dau seama, că numai eu *îmi dau seama*, atunci *mă plâng* de milă că sunt *oameni*.

*

Există oameni, care pot muri numai ca să spună un adevăr *ce nu s-a mai spus*.

*

Oamenii l-au văzut pe Shakespeare³⁰ sau pe Beethoven³¹ și cred că ei reprezintă *ultima barieră* a omului de geniu.

O eroare *mai mare* nici nu se putea.

Oricând se poate ajunge la *cote de genialitate*, care nici măcar nu au fost *sperate*, darămite *așteptate*.

*

Epoca în care trăim *ne limitează* la pasiunile ei *minore*.

*

³⁰ A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/William_Shakespeare.

³¹ Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Ludwig_van_Beethoven.

Există o categorie de *prieteni* care vor să vadă în tine *ceea ce sunt ei*. Acest gen de prietenie e *cel mai ușor de găsit*.

Însă *mai rară sau extrem de rară* e categoria prietenilor, care vor să vadă în tine *ceea ce nu sunt ei și nu pot fi niciodată*.

În raportarea mea la ceilalți, eu am căutat întotdeauna să găsesc *prieteni maeștri*, prieteni care să mă facă să contemplu *o alteritate incredibil de frumoasă*.

Nu mă întrebați...cât de multe *alterități ucigător de frumoase* am întâlnit...

*

Entuziasmul nu poate *clădi* un geniu. Geniul se poate *entuziasma* dar asta *nu explică nimic* din el, ci mai mult *complică* lucrurile.

*

Deși admitem că *nu știm adevărul* în totalitate, totuși facem statistici *foarte dure* în ceea ce privește *valoarea* unui om sau *a creației* sale. Eu văd în asta *un semn de mare decadență*.

*

Numai oamenii care *au ce spune* pot semăna *adevărata discordie*.

*

Românii *respiră* prea multă *transcendentalitate* în arta și în folclorul lor. Tocmai de aceea au rămas o națiune *cu potențe infinite*. În sus *se poate zbura*, până când zborul nu mai poate fi *văzut decât de foarte puțini*.

*

Ceea ce mai rămâne din oamenii geniali în sufletul meu sunt numai *câteva imagini*, dar atât *de solide*, încât, dacă ar pieri întreaga lume, aceste imagini *mi-ar fi de ajuns*, ca să mi-o reamintesc *mai deplin*.

*

Omul devine *simpatic* nu pentru faptul că poate avea *umor*, ci pentru faptul că *poate avea greșeli*.

*

Oricât *am măslui* adevărul, eroarea ne va arăta foarte bine *ce stă* în umbră.

*

Când scriu ceva nu știu niciodată *cum se va sfârși* ceea ce fac, dar acest lucru *nu m-a decepționat niciodată*.

*

Oamenii care nu se mulțumesc cu *nimic facil* fac multe descoperiri, dar prea puțini fac și *descoperirea liniștii lor*. Un astfel de om sunt *eu*.

*

La mine, procesele de conștiință *se măsoară* cu eternitatea.

*

Dacă sunt pus să aleg între *două drumuri* îl voi alege pe *cel mai puțin real*.

*

Consider dreptatea *o măsură* a sufletului. Sufletele mari trebuie să fie *respectate* cu *ceea ce e mai bun*.

*

Eu m-am pus *în mijlocul* operei mele. De aceea nu pot fi judecat decât *ca o parte* din ea și doar ca *cea mai puțină parte* din mine.

*

Orice *idee mare* este un *moft*.

*

Orice *geniu* este un *dor de nebunie ultimă*.

*

Iubesc frumusețea dar știu să renunț la ea când mă trădează.

*

Dacă nu am înțeles că suntem *nemuritori* degeaba mai trăim.

*

Prin orice modalitate a artei pe care am exersat-o am demonstrat *sublimitatea vieții* și că ea *nu poate fi cuprinsă* în nicio operă.

*

Poate numai *urmașii mei spirituali* își vor da mai bine seama de cât am putut *să gândesc* într-o viață și de cât *m-am epuizat* în munca aceasta titanică de creație.

Eu nu mai pot să fiu *conștient* de acest lucru.

*

Când le privesc pe celelalte genii știu foarte bine *ce nu mai trebuie să fac ca ei*. Când scriu *mă bucur* de ceea ce fac. Când recitesc ceea ce am scris însă, îmi dau seama că am făcut multe *dintre greșelile* pe care le-au făcut și ei.

*

Intensitatea înțelepciunii este întotdeauna o *exprimare clară*. Astfel se despart *oile de capre*.

*

O mare bucurie *bucură* până și pe *un mort*.

*

Viața există ca *să te apere* de adevăruri.

*

N-am înțeles niciodată de ce nu pot lua *o decizie*, de care, mai apoi, *să nu-mi pară rău*.

*

Am gândit întotdeauna *în limita* contradicțiilor. Ele au fost *motivele în plus* pentru a *depăși* toate limitele.

*

De la un timp începi *să-ți respecti* lucrările. Le găsești *extraordinare*, chiar dacă nu vrei *să crezi cu totul* acest lucru.

*

Sunt omul căruia *nu-i ajung niciodată* toate lucrurile câte i se întâmplă.

*

Ca să asimilezi *în mod natural* o operă de geniu și să ajungi *la înțelegerea* persoanei care i-a dat viață trebuie să duci *înțelesul* cuvintelor la *înțelesul universal* al lucrurilor.

Adică trebuie *să universalizezi* particularul, pentru că opera de geniu este *o particularizare a universalului*.

*

Nu se pot *uni* două momente ale timpului. Ele sunt cu totul și cu totul *separate*.

*

Nu trebuie numai *să faci*, ci să și știi *ceea ce faci*.

*

Ca să-mi fii *profesor adevărat*, spune-mi, te rog: cum *citești* măreția?

*

Îmi displace cu totul *fariseismul* și cred că *pseudo-religioșii* sunt cei mai *elocvenți* în acest sens.

*

Timpul schimbă *rochia* artei dar nu și trupul *cald*, uneori *prea fierbinte* al acesteia.

*

Cred că orice om care știe *să vorbească frumos* a trăit *durerea* și vrea ca să o preschimbe *în calm* și *liniște melodioasă*.

*

Exigența creației e *un blestem* pentru viață și o *binecuvântare* pentru posteritate.

*

Oamenii adevărați știu să spună *prea puține lucruri* despre ceea ce sunt ei.

*

Freneticii uită că viața e *prea scurtă* pentru a fi *risipită oricum*.

*

Lașitatea poate ridica *contraforturi* însă nu poate preciza *ce duritate* au.

*

Oamenii *plictisiți* de viață sunt *cei mai pașnici* oameni.

*

Scriitorul de geniu este cel care *uită* ce a scris și păstrează în memorie numai faptul, că viața lui este *o memorie a altora*.

*

Posteritatea se interesează uneori de geniu *mai mult* decât *s-a interesat* el însuși.

*

Nu mi-au plăcut niciodată oamenii, care *cred* în tine numai pentru ca *să nu-i dezamăgești pe ei și nu pe tine*.

*

Simt că prietenii mei își arogă prea mult prestanța că *mă au* și mai puțin privilegiul că *mă cunosc*.

*

Noi nu facem altceva decât *să Îl căutăm* toată viața pe Dumnezeu și nu *să-L acceptăm* în viața noastră. De aceea *foarte puțini* dintre noi ajung *Sfinți*.

*

Adevărata artă *se termină* în pacea eternă.

*

Oamenii cărora le ajung numai *lumea și prezența eternității* vor ajunge să-și dea seama că *au geniu*, dar se vor teme, mai întotdeauna, *să meargă pe calea sfințeniei*.

Însă *adevărata umilință și împlinire* înseamnă *a renunța la genialitate* pentru *împlinirea reală în comuniunea cu Dumnezeu*.

*

A fi cu adevărat *înțelept* înseamnă să nu-ți faci *iluzii* niciodată.

*

Când vom putea să *spunem* adevărul va fi *prea târziu*.

*

Oamenii *se pierd* în lucruri pentru că nu înțeleg că oamenii sunt *simpli*.

*

Celor cărora le e teamă să *pară proști* au devenit *uluitori* în acest domeniu.

*

Dacă n-ar fi vorba despre *viață* n-aș mai scrie *niciun rând*.

*

Cel mai *dureros* lucru este să *iubești* și să nu fii iubit *cu aceeași intensitate*.

*

Dacă nu am fi și nu am gândi *copilăros* această lume nu ar mai exista.

*

O femeie, pentru ca să fie *senină*, trebuie ca, din când în când, să *se mai joace* cu păpuși. La fel și bărbatul.

*

Adevăratele *greșeli* sunt cele care se fac *din multă știință*.

Adevărul gol e cel mai neplăcut. Însă e singurul de care avem nevoie.

*

Am luat la cunoștință de foarte puțini oameni în cursul veacurilor care au știut *ce e adevărul*, dar n-am văzut niciun mincinos care să știe *ce înseamnă minciuna*.

*

Un geniu nu poate să placă *în întregime*, după cum un navigator nu mai poate iubi *orice mare sau orice zi a anului*.

*

Ferice de națiunea care nu are numai *bătrâni* la vârsta de douăzeci de ani. Dar vai de națiunea care *nu știe să-i prețuiască*.

*

Cred că trebuie să le spunem celor tineri *să nu mai caute nimic*. Dacă vor să fie *fericiți* trebuie numai *să privească*.

*

Orice parvenit este calm.

*

Cine vrea să rămână *intelectual* de la 24 de ani nu mai trebuie *să gândească*.

*

Mai devreme sau mai târziu orice om *înțelept* își va da seama că face lucruri *inutile* pentru mulți...dar *absolut importante* pentru puțini.

*

Adevărul înseamnă *pericolul* de a rămâne singur.

*

Când oamenii *comuni* ajung să cunoască oameni *insoliți* se miră cum de nu au fost primii care *au descoperit* cuiul.

*

Când stai *lângă* soare crezi că ai devenit și tu *o rază*.

*

Adevărata spiritualizare a omului este aceea în care pari tot *un om comun*, ordinar.

*

Gândim numai *ce ne doare*.

*

Orice mare gândire *se repetă* în mod organic.

*

Nu pot să suport *manierismul în exprimare* pentru că stilul o ia *înaintea* profunzimii și a adevărilor.

*

Trebuie să ne aducem aminte zilnic, că soarele pe care îl vedem noi...a fost *văzut* și de cei care *dorm* în morminte.

*

Căutăm certitudini tocmai pentru că nu vrem să le acceptăm.

*

Orice iluzie vrea să fie veșnică.

*

Ca să fii un nebun veritabil trebuie să iubești neprevăzutul.

*

Oamenii mediocri își admiră lașitatea în Sfinți, în genii, în eroi, în toți cei care îi întrec.

*

Am întâlnit oameni cărora le era frică să-și dea seama cine sunt. Pe aceștia nu i-am putut ierta niciodată.

*

Cred că orice geniu vrea să-și lase contemporanii cu o mie de ani în urmă.

*

Esențialismul s-a născut în momentul când lumea artei putea să moară. El s-a născut din propria bătrânețe a umanității. Acum arta a devenit, din nou, una a copiilor maturi.

*

Orice cimitir e o lume paralelă.

*

Adevărații gânditori nu pot fi acceptați niciodată. Ca să îi accepți trebuie să îți schimbi paradigma existențială.

*

Cărțile *adevărate* nu sunt *logice*. Logica e *îngustă* pentru supralogică.

*

În cele din urmă numai *nebunii* mai vor fi *oameni*.

*

Orice dictatură a murit *de teama* propriei sale nașteri.

*

Orice este *mare* este *urât*.

*

Tăcerea e cel mai *etern sentiment*.

*

Uneori poezia *se desființează* pentru a rămâne numai o *pură lumină interioară*.

*

Un gânditor e un om care *nu contemplă*.

*

Uneori oamenii nu se bat *cu claritatea* adevărului ci *cu fantomele* sale. Tocmai de aceea, acest fel de *lupte* sunt momente de *căscat interminabil*.

*

Orice om e pus *în fața* faptului de *a regândi* lumea de la început.

*

Ucenicul se luptă *mai puțin* cu perfecțiunea sa și *mai mult* cu perfecțiunea maestrului. Pentru *un ucenic genial*, maestrul e *cel mai mare rău posibil*, dacă *i-a învățat* lecțiile prea bine.

*

Un artist de geniu nu știe să *își aprecieze* propriile sale lucrări, după cum nu te poți bucura că ești *rănit* și nu *teafăr*.

*

Ajunși să ai *un stil* când *nu mai ai niciunul*.

*

Orice *mare carte* citită te face *mai idiot* și *mai puțin pertinent*.

*

Cel care *nu mai vrea nimic* va avea *totul*.

*

Dacă am fi *lucizi* n-am râde niciodată.

*

Orice gândire adevărată vorbește *în termeni absoluți*.

*

Găsesc *delicatețea* în *lipsa de pasiuni*.

*

Surprinderea este o *exagerare*.

*

Oamenii care *țin* la ei *se răstignesc*.

*

Cel mai înțelept lucru este *să știi să pierzi* când ai *cea mai mare dreptate*.

*

Consider *o soție înțeleaptă* pe cea care știe, că iubirea *nu se cucerește* ci *se dăruie*.

*

Coerența gândirii este *cel mai mare blestem* pentru cineva, care vrea *să cunoască* adevărul unei persoane.

*

Geniul este actorul care joacă *un rol nescris*.

*

Ca să faci *un lucru mare* trebuie, ca de cele mai multe ori, *să te uiți* pe tine însuși.

*

Ca să fii *actor* nu trebuie să ai *suflet*, ci trebuie să ai *expresie*. Actorii cu suflet sunt *creatori de teatru* și nu *jucători de teatru*.

Ca să joci, trebuie să imiți ceea ce nu înțelegi *prea bine*. Dacă *înțelegi* ceva, atunci *îți joci* propria ta dramă.

*

Orice amintire e *responsabilă* ca *propria ta uluire*.

*

Omul care poate fi *atent* la orice gest al său e omul care a făcut *primul pas* în mântuirea sa.

*

Un îndrăgostit nu poate fi niciodată un amant. Cu atât mai puțin un om înțelept...

*

Dacă am ierta din toată inima n-ar mai exista literatură. Cărțile au un destin meschin. Mă refer la cărțile mari.

*

Măreția e fotografia celor care știu că nu mai pot fi întrecuți.

*

Seninătatea e dorința celor tineri și ipocrizia celor în vârstă.

*

Un om care dă sfaturi e un șarlatan. Și se întâmplă acest lucru fără ca cineva să și-l dorească.

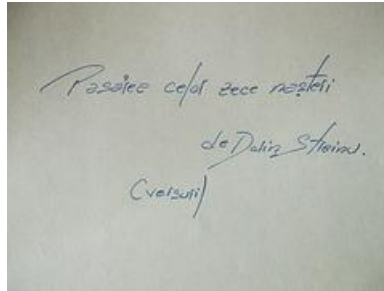
*

La Dumnezeu se merge numai pe căi ocolite³².

³² Cartea a fost terminată pe data de 2 septembrie 1997. Aici aveți numai fragmente din carte...

Pasărea celor zece nașteri

(poeme, vol. 4, 1997)

La 18-19 ani ai vieții mele, Nichita Stănescu era pentru mine...*o stare de spirit* și nu numai *un poet genial*...pe care îl citeam și îl înțelegeam din interior.

El, ca și alți mari scriitori și artiști ai lumii, pe lângă mulții Sfinți ai Bisericii, pe care îi citeam și îi trăiam cu nesaț, se întâlneau la un nivel de mare adâncime în ființa mea.

Bineînțeles că *nu confundam* pe Sfinți cu geniile și nici Sfânta Scriptură sau Filocalia cu filosofi de tot felul, cu care mă împrieteneam, în mod robust, în același timp.

Mă interesa și mă interesează să iau de la toți tot ceea ce mă aprofundează și să mi-i fac prieteni, fără ca prin aceasta să scap vreo clipă din vedere *diferențele valorice* dintre ei.

De aceea...volumul al 4-lea de poezie a fost un moment de *asceză literară*, de mare concentrare, izvorât din istoria celor 11 Elegii³³ nichitiene.

Nichita a scris acest volum de versuri într-o casă părăsită, pe pământ, fără să mănânce. O *asceză a creației*.

Fiind într-un moment de *mare efervescență interioară*, eu am scris 10 poeme...nu 11 ca el, fiecare dintre poeme încercând să definească starea de spirit enunțată în titlu.

Iar titlurile sunt: *Argonautic, Elegiac, Demiurgic, Apolinic, Dionisiac, Angelic, Demonic, Filosofic, Estetic, Iluminat*.

Stările de spirit însă *nu îmi aparțin* în totalitate (adică nu sunt *o prezentare a mea*, numai *a sentimentelor mele*) ci

³³ A se vedea: http://ro.wikisource.org/wiki/Elegii_st%C4%83nesci.

exprimarea stării de spirit din titlu...prin experiența tuturor pe care i-am văzut, citit...

Sunt poeme *colective*...scrise *la persoana întâi*.

Ele reprezintă *o radiografiere* a trăirilor multor oameni, la fel ca și cele *11 Elegii nichitiene*, numai că eu am luat *asupra mea*...simțămintele multora...și le-am pus *într-un singur om*, ca să văd *cum e*.

Poezia esențialistă, pe care am dezvoltat-o împreună cu câțiva din jurul meu, tocmai pe această idee mergea: pe faptul de a putea *să reprezinți și să te prezinți*, în termeni diferiți, în stiluri diferite sau în forme combinate...*pe ei și pe tine*.

Să spui, pe scurt, ce se petrece *cu tine și cu toți*.

Empatizând cu toți și toate, încercând *să înțeleg* tot ce se poate și să scriu în diverse tempouri despre aceste *experiențe/stări de spirit*, de aici încolo aveam să scriu *esențialist*.

Așa se explică de ce am scris atâtea cărți în 2-3 ani de zile: pentru că eram un burete care *filtram* viața tuturor, vii sau adormiți pe care îi întâlneam, și o făceam *artă*, mărturisire, confesiune.

Numai că statutul acesta de *colector ultraspațios de date și sentimente* (ca în filmul *Dumnezeu pentru o zi*³⁴) *m-a istovit* cât pentru 20 de ani.

După *80 și ceva de cărți* scrise în 3-4 ani, după *pictură și sculptură intensive*, toate la un loc, în același timp (terminasem *seminarul*, eram *profesor suplinitor* și mă pregăteam să devin *student...sărac și singur*), am ajuns student purtând în mine *o epuizare soră cu disperarea*.

Și, ca student, bineînțeles că m-am odihnit *în vis*...că în realitate *nu era timp*.

Mai pe scurt, volumul de versuri pe care *vi-l prezint* în cele ce urmează, *în integralitate*, reprezintă momentul când am început să scriu *despre toți și despre mine*...*la persoana I singular*.

Era un mod de *a-mi asuma* binele și răul lumii noastre, a tuturor, după cum o făceam și o fac *în rugăciune*: să îi am *pe toți și să mă rog pentru toți* în fața Domnului.

Deci...un moment de *asceză*, de *perihoreză* (de *îmbrățișare*) *a tuturor*.

³⁴ Idem:

http://www.cinefan.ro/film.php?film_id=599&titlu=Dumnezeu_pentru_o_zi&sinopsis=1.

Argonautic

Am ieșit *sărutându-mi* umărul
noptii,
sărutul de dragoste,
fildeșul *de raze* al cunoașterii.

Am ieșit pe ușa nașterii
de metale și de proverbe.

O, nu înțelegi *înțelesul*
meu de singuratic!

Eu am așteptat *să-mi auzi* plânsul,
să-mi auzi osul alb,
din ceară de cuvinte.

Am ieșit înaintea ta
dezvelit de suflet și inimă.

Credeam că tu
mă vei cuprinde în brațele visului
și-mi vei *sfînți* lacrimile.

Însă ai venit *ca un neant*,
ce-mi poartă umerii grei
prin noapte.

Ai venit cu degetele mele
tăiate de umbră,
ca să mi le *uiți*
în tăcere.

O, nu mi-ai *simțit* tăcerea!

Am uitat să mai scriu *lumina*
pe sufletul meu.

În piatră *am vărsat* durerea
mea.

Am uitat-o
de trup,
de unghia blândă,
de îngerî răzbunători.

Am devenit *lucid*
ca o apă *tăioasă*,
ca o enervare *extatică*.

Lacrimile mi s-au *pietrificat*,
mi s-au făcut *oglinzi de lemn*.

Somnul meu visează
în patul *rupt* al cuvintelor
și al genelor tale.

Am ieșit cataclismului rupt.

Elegiac

În brațul drept, neliniștea mea
mă urmează oriunde.

Prin locurile unde
trecătorii *nu digeră* sămânța,
eu descopăr durerea
amintită de cutremurul morții.

În ea se bălăcesc
sunetele *murdare* ale străzii.

Sentimentele lor nu sunt
diferite de ale mele.

Uneori trebuie să admiți
că floarea se naște *din noroi*,
că îngerul a mâncat, și el,
coptura *nelegitimă* a suferinței.

Pentru sinucigașul acesta de suflet
trebuie să spun,
că viața este *din raze*
înghețate de întuneric.

Și nu știu cum nu-și dau seama
cei ce văd această *răceală*
ce emană din ziduri,
acest sacru blestem
fără destinație.

Plătim adeseori *prea scump*
neliniștea de-a trăi.

Culegând flori
din *sărăcia* libertății noastre
mi-am simțit umilința
născându-se dintr-o umilință
și mai profundă.

Sufletul mi l-am simțit
prea gol de viață,
ca și cum îngropam *un mort*
în *dezinvolta* eternitate.

Alături de mine
m-am simțit, deodată,
mult prea singur,
încât nimic nu a mai avut
nici tăcere
și nici *nume*.

Demiurgic

Când nu am „tu”
mă simt *însingurat*.

În prada păsărilor *fără ochi*
mă simt *adăugat* mâncării.

De nu s-ar fi *inventat* iubirea
mai înainte de timp
nu ar fi existat *înstrăinarea*.

Înstrăinarea
se naște din pântecul
exclus fericirii.

Căutând prin paginile
albe ale memoriei,
însingurarea nu are
decât locul meu.

Nefericirea mea
este *plânsul* unui zeu
fără viață.

Cu mâinile mele caut
îmbrățișarea.

Cu ochii mei caut
perfectiunea.

Cu sufletul meu caut
nemurirea.

Și nu îmi este exclusă
niciuna dintre ele.

Și niciuna dintre ele
nu îmi este străină.

Străină îmi este *viața mea*
fără moarte.

Străin îmi sunt *eu,*
dincolo *de mine*
și de această *durere*
insațiabilă.

4

Apolinic

Nu caut versul care *țipă* în
metafora morții.

Departa de mine
să-mi îngrop sufletul
într-un *cavou*
fără adâncime.

Dacă îmi port o durere
care *mă înspăimântă*
atunci este versul
cel mai sublim al meu.

Știu că el s-a născut
odată cu viața mea.

Eu i-am tăiat cordonul ombilical
și l-am lăsat *să se eternizeze*.

Nu e niciodată urâtă
o naștere
oricât ar fi ea *de dureroasă*.

Care sunt *mame*
știu că un om e
întotdeauna frumos.

Pentru a fi *frumos*
trebuie *să-l iubești*,
pentru ca totul
să aibă *un sens*.

Versul meu
s-a născut *odată cu mine*.

Odată cu el, timpul
îmi va *spăla* durerea ochilor
și a cuvintelor.

Voi adormi *odată cu el*.

Amândoi ne vom *acoperi*
cu timp.

În acest timp
unul dintre noi
va *vesti trezirea*
celuilalt.

Cine se va trezi primul
va *săruta* ochii plânși
plângând.

Dionisiac

Diminețile au devenit lungi
ca niște *vertebre* ale ochilor.

Mereu aștept ca *să vii*
din moarte.

Să te întorci,
uitând că între noi
sunt *păsări rănite.*

Nu vreau să ai ființă.

Să fii precum aerul,
îmbrățișând copacii
din grădină,
îi adoarme.

Să te întorci
călcând prin *iarba* gândului,
fără ca *să trezești* cărăbușii.

Nu vreau *să-mi spui* cuvinte.

Cuvintele adună în ele
numai *prelungirile*, în timp,
ale spiritului.

Vreau să fii
numai *plină de îngeri*,
numai *mustind* de iubire tânără.

Pe ochii mei căzând
să-mi aduci *eternitatea*,
cu un sărut, mai aproape,
atât cât *să mă pot naște* dintr-o altă
mamă.

Aș deveni astfel tânăr
intrând prin moarte.

Aș deveni *tânăr*
atât cât moartea
mă poate face
spre *a nu mai muri*.

Angelic

Îngerii nu au ceruri
numai pentru ei.

Durerea trupului meu
are *cerul lui* între Îngeri.

În păsări aruncat
zbor prin
înălțimile solare.

Dar nu uit
să îmi iau cu
mine *existența*.

Aceasta
nu se poate
dezlipi de zborul meu,
oricât ar fi el *de înalt*.

În Îngeri
îmi port *zborul de pasăre*,
dar trupul meu
se umbrește sub salcâmi.

Împreună cu Îngeri
sculptez *lumina* în pleoape,
modelez bustul virgin
în obscuritatea imaginii.

Dar Îngerii în trupul
meu *se simt străini*.

Ei nu se pot *murdări* pe aripi
cu *neantul* durerii.

Îngerii nu pot fi *dialecticieni*
ai destrămării.

Poetul se naște însă
prin dureri și moarte.

Urcând în ceruri
știe *a fi*
pasăre.

Demonic

În nopțile mele triste
singurul *anticalmant*
este *demonul violet*
al camerei,
obsedat
de privirea ce
îmi străpunge liniștea.

Îi observ fiecare
privire a ochiului
în agonie.

Credeam că nu
știu *să observ*
moartea în propria sa
desfășurare
interioară,
înainte de a-mi da
seama de *prezența* lui...

Acum trupul lui înnegurat
îmi este o inspirație hâdă.

Mugetul clipelor
este un gong sinistru.

El crede că sunt
îndrăgostit de întuneric
și că *am înnebunit* de
iubirea nimănui.

Dar *întunericul* este
o proprietate
de unică folosință.

Așezându-se în fața mea
a mutat pasărea
în propria lui umbră.

Lumina lui *neagră*
s-a mutat în camera mea
plină de nebunia
febrei cuvintelor.

Numai că noi ne dorim
eternități *diferite*.

Eu nu pot să cred
în *sublimitatea*
unui demon.

Filosofic

Dincolo de timp
am simțit cutremurul
etern *al așteptării*,
trecând acest *zid*
eliberat de semne.

Dezbrăcat de numele meu
m-am făcut *simplu*
ca o respirație.

În cuvinte *nu se păstrează*
realitatea!

Aceasta *se stinge*
în cuprinderea ochilor mei,
aidoma unui *orizont*.

Ceea ce este *neschimbat*
nu se poate scrie.

Ceea ce este *invizibil*
rămâne în semn
doar umbră.

Prin moarte trecând
și privind înapoi
un trecut nu are
importanța secundeii.

Secunda din această
secundă
este una
a miracolului.

Am văzut *cum*
se naște miracolul
în timpul frunzelor
și am înțeles doar *aripa*,
pasărea trecând

*dincolo de timp,
doar cu ea însăși
și deplină.*

Estetic

Lumina prin care
mă nasc
nu are *reflexe*.

Eu cobor
întotdeauna *în cuvinte*
și mă las *ucis* de ele.

Iau asupra mea
vederea de dincolo
de vedere.

Arcuind cerul
scriu pe el *poemul*,
acela, singurul,
care *nu are nume*.

În nuanțe,
lumina este *o pleoapă*
care închide lacrima
în cuvinte.

Imaginea se amplifică
în culoare
și sunet armonios.

Alergând prin ceață
iau asupra mea
neliniștea de a fi sublim,
frumos prin lumină.

Simt că sunt *o*
rupere de întreg
și mă doare.

De aceea, în lumină
viața nu are forma *închisă*
a morții.

Iluminat

Mă desfășor prin
cerul deschis
al zorilor
ajungând dimineața.

Împreună cu liniștea
unei morți
mă amplific în sentimentul
durerii de lumină.

Cifrele îmi sunt
ochii prin care
îmi scriu
revisarea ideilor.

Mai mult decât
mă așteptam
din sânge
cuvintele au forma lor,
cea albă...

Zborul își strânge aripile
și devine *taină*.

Înserarea nu va mai avea
așteptare.

Nici ochii mei nu mai pot
avea *moarte*.

Neliniștea
și-a pierdut *neobosita ei*
sărutare.

Văd cum prin trupul zburând
pierd timpului
întristarea lipsei de zâmbet.

Cuprins

1. *Cuvintele adunate cu furca*
(nuvelă; 26 mai 1997) [2-16]
2. *Gânduri cu aripi*
(cugetări, maxime și
a fi scriitor de geniu)
(aforisme, vol. 1, 1997) [17-74]
3. *Saltul în aer*
(aforisme, vol. 2, 1997) [75-87]
4. *Prima stea boreală*
(aforisme, vol. 3, 1997) [88-106]
5. *Pasărea celor zece nașteri*
(poeme, vol. 4, 1997) [107-126]
 5. 1. *Argonautic* [109-110]
 5. 2. *Elegiac* [111-112]
 5. 3. *Demiurgic* [113-114]
 5. 4. *Apolinic* [115-116]
 5. 5. *Dionisiac* [117-118]
 5. 6. *Angelic* [119-120]
 5. 7. *Demonic* [121-122]
 5. 8. *Filosofic* [123-124]
 5. 9. *Estetic* [125]
 5. 10. *Iluminat* [126]

© *Teologie pentru azi*

2011

Ediția de față este o ediție
online gratuită
și e proprietatea
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Ea nu poate fi tipărită
și comercializată
fără acordul direct
al
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

© *Teologie pentru azi*
Toate drepturile rezervate